

Loimaan teatterilehti

Loimaan Teatteri täyttää 20 vuotta 7.1.2007

Lämpimät kiitokset
Salosille ja kaikille
teatterin tekijöille, näkijöille,
kokijoille, tukijoille!
Loimaan Seudun Teatteriyhdistys ry.

Loimaan Teatteri täyttää 20 vuotta!

Mietteitä juhluvuoden kynnyksellä

Olen seurannut Loimaan Teatterin vaiheita vasta asemapaallikon talosta asti. Tuossa tunnelmallisessa puutalossa kävivät sekä tyttäreni että poikani harrastamassa. Tytär oli mukana Sari Nordmanin antoisilla tanssikursseilla, ja poika aloitti kymmenvuotisen ”näyttelijänuransa” lastennäytelmän lampaan. Itse olin aluksi mukana vain harrastuksiin kuljettajana.

Pojan harrastuksen mukana olen sitten kulkenut Alastaron Mälläisten kautta Nahkalinnaan, jonne Leena ja Eino Salonen suunnittelivat ja rakensivat upeat tilat Loimaan Teatterille. Avajaiset olivat 23. syyskuuta 2001. Poikani sai tuolloin osakseen suuren kunnian – esiripun avaamisen. Tuossa vaiheessa olin ensimmäistä vuotta Loimaan Seudun Teatteriyhdistyksen hallituksessa.

Siitä lähtien olen sitten kuulunut hallitukseen. Jo useampi vuosi on nyt kulunut puheenjohtajana. Tuo aika on ollut kaikesta puolin opettavaista ja haasteellista.

Alku uusissa, toimivissa Loimaan Teatterin tiloissa innosti kaikkia.

Harrastajia tuli lisää. Leena Salosen vetämän Uudet Tuulet –projektin mukana tuli teatterin tiloihin monenlaista toimintaa.

Mutta sitten alkoi kestänyt mustia pilviä taivaalle. EU-hankkeen maksutukset tulivat pitkällä viiveellä, mikä aiheutti runsaasti huolta. Samoihin aikoihin alkoivat pyöriä myös huhut, että Loimaan Teatteri ei saisi jatkua Nahkalinnan kiinteistössä, koska teatteri oli rakennettu sinne poikkeusluvalla, joka päättyisi alkuvuodesta 2006.

Vuoden 2004 aikana hallitus joutui pohtimaan useaan otteeseen tilannetta. Henkilökohtaisesti olin sitä mieltä, että valtakunnallisestikin vertailukelpoisten teatteritilojen puolesta oli ryhdyttävä taisteluun. Näin ajatteli myös enin osa hallituksen jäsenistä. Niinpä huhtikuussa 2005 hallitus kutsui koolle kaikki sellaiset tahot, joilla oli määräysvaltaa ja velvollisuuksia päättää Nahkalinnan kiinteistön käytöstä jatkossa.

Vuosi 2006 on nyt loppuillaan. Monien selvitysten ja vaiheiden jälkeen Nahkalinnan kiinteistö on

päässyt pannasta ja herännyt uuteen eloon. Loimaan Teatteri saa jatkaa toimintaansa ensi vuonna sata vuotta täyttävässä, valtakunnallisesti merkittäväksi suojelukohteeksi luokitellussa Nahkalinnassa, jonka nimi tosin on uuden omistajan, Matti Mäkilän, myötä muuttunut Vesikoski-taloksi.

Tuntuu upealta, että Loimaan Teatterin väki saa aloittaa juhluvuoden valoisissa tunnelmissa. Teatterilla on ennätysmäärä näyttelemistä harrastavia lapsia ja nuoria ja heillä osaavia, innostavia ohjaajia. Aikuisten ryhmässä on mukana sekä vanhoja konkareita että uusia kasvo-

ja. Ensi kevään ohjelmisto on runsas ja monipuolinen, niin kuin juhluvuonna tulee olemaan.

Lopuksi haluan lämpimästi kiittää Leena ja Eino Salosta. Loimaan Teatterin väen tehtävänä on kehittää jatkua ja monipuolistaa heidän alullepanemaansa lapsi- ja nuorisoteatteri-toimintaa ja siten kunnioittaa heidän elämäntyötään.

Loimaan Seudun Teatteriyhdistys ry.
pj. Hannele Wilén

LOIMAAN SEUTUKUNNAN KEHITTÄMISKESKUS
YRITYSNEUVONTAA TIETOPALVELUT
Puh. (02) 761 1282
Kauppalanenkatu 2 A, 32200 LOIMAA
www.loimaanseutu.fi • www.vihreakolmio.com

MATKAILUALUE VIHREÄ KOLMIO
LOIMAAN SEUTUKUNTA
MATKAILUTOIMISTO / INFOPISTE
Matkailupalvelut
Puh. suora (02) 761 1286

Tiinan Kukka

Väinämöisenkatu 7 Loimaa
Puh. 02-763 1193

Onnea ja menestystä Loimaan Teatterille
toivottaa Erikoislaukun väki
www.specialbag.net

Kirsi Toivanen
PARTURI-KAMPAAJA • SKY-KOSMETOLOGI
MEIKKAAJA-MASKEERAAJA
Teen myös kotikäyntejä, GSM 040 763 7265
Turuntie 3-5 • 2200 LOIMAA • Puh. 02-762 4557 • Ti-Pe 10-16 • La 9-13

TAITEESSA MUKANA!
KEHYSTÄMÖ RAAMIVERSTAS
Poka
Kehystykset
Taiteilija-tarvikkeet
Satakunnantie 11 • LOIMAA • p. 02-7632 721
• GSM 050 5126 005

Parturi Kampaamo Arja Poutala
Myrskylinnankatu 1,
32200 LOIMAA
Puh. (02) 764 1004
Avoimena: Ark. 9-17

Arvaa, kuka tulee ensi kesänä KERTUNMÄELLE?

KERTUNMÄEN KESÄTEATTERI
www.kertunmaenkesateatteri.fi
ENNAKKOVARAUKSET JA LIPPULIAUKSET: Kertunmäki 040 574 2065
Matkailutoimisto 02-7611286

Tervetuloa toimimaan Vesikoski-taloon

Talonmies Niku
Kiinteistöhoitaja Esa -trukkipalvelu
Tilatiedustelut: 0400 327 566

Teatterin tuoksua

Vuosia sitten Loimaalla sukuloidessamme näin vilauksen viitasta, jossa luki Loimaan Teatteri. Ajattelin heti silloin: "Hienoa – pikkukaupungissa on oma teatteri!"

Meni vuosia ja muuttimme monien sattumien kautta pysyvästi Loimaalle. Sama viitta osui taas silmiini. Jotenkin halusin lähes-

tyä teatteria, vaikka kesä oli alkamassa ja esityksiin oli siten tulossa tauko. Sointin ja sain kutsun tulla käymään asiani kanssa. Asiani oli edesmenneen tyttärenti vanhojentanssipuku, jonka hän itse oli v. 1993 valmistanut. Annon puvun teatterin puvustoon: uskoisin siellä saavan arvoisensa toisen elämän. Tämän jälkeen olen onnekseni saanut solmia monenlaisia suhteita teatterin suuntaan.

Maksan pientä kannatusmaksua, olen ilmoittautunut vapaaehtoiseksi auttamaan teatterissa tarpeen mukaan. Olen mm. hoitanut muutaman keran kahviota, järjestänyt lahjoituksena Tiinan Ku-

kasta leikkokukukia ensi-iltoihin. Olen vastaanottanut teatterin aamupäivä- näytäntöön pieniä lähinnä tarhaikäisiä teatterivieraita. Olen jopa järjestellyt teatterin mittavaa kenkävarastoa. Kaikki tuo on ollut hauskaa puuhaa! Mieheni on lahjoittanut sopivia tavaroita loimaalaisilta purkutyömailta teatterin tarpeeseen. Monenlainen aidosti loimaalainen vanha tavara on näin saanut uuden elämän teatterissa.

Kun ensimmäisen keran astelin Nahkalinnan portaita teatteriin, koin saapuvani johonkin todella merkittävään tilaan. Tiedän, että vanhoilla loimaalaisilla on tiettyjä en-

nakkoluuloja tilan suhteen. Minullahan ei sellaisia ollut, koska olin vasta muuttanut paikkakunnalle. Minä en osaa edelleenkään tunnistaa nahkatehtaan hajua upeassa uljaassa tiilirakennuksessa. Minusta siellä huokuu aivan jokin muu: haluan nimetä sen teatterin mysteeriksi.

Mielestäni Loimaan Teatterin ohjelmatarjonta on allistuttavan laaja. Olen ollut katsomassa siellä niin lasten kuin nuorten sekä aikuisten näytelmiä. On ollut pienten ihmisten runorupeama sekä äärimmäisen koskettava lausuntailta ja paljon siltä väliltä. Masennusnäytelmä oli yksi vaikuttavimmista

tässä teatterissa näkemistäni näytelmistä. "Valkean huoneen" puolella nautin eräänä kevättalvana koskettavan vähäeleisen runo-/ laulu/musiikkiesityksen.

Tunnen olevana etuolueutettu, koska olen näiden parin vuoden aikana saanut tutustua myös teatterin pitkäaikaiseen johtoon eli Leena Salosen ja yhdistyksen puheenjohtajaan, Hannele Wiléniin. Koko Salosen teatteriperhe on tullut vähitellen tutuksi. Samoin olen saanut läheltä seurata monien ohjaajien ja näyttelijöiden työtä. Tällainen ei olisi mahdollista suurissa ammattiteattereissa.

Olen aiempina aikoina

nähty lähes kaikissa Helsingin ja Espoon teattereissa monenlaisia esityksiä. Nykyään käyn niissä todella harvoin. Miksi menä "merta edemmäs ka-laan", kun aivan kotikulmilla löytyy hienoa monipuolista tarjontaa. Eikä kyseessä ole ammattiteatteri, vaan jotain suurempaa: aidosti innostuneita harrastajia, joista aivan varmasti kuulemme myöhemmin. Silloin he tosin saatavat olla jo suuremmilla estradeilla. Pitäkäämme siis kiirettä ja käykäämme katsomassa heitä vielä, kun ovat Loimaan Teatterissa! Minä ainakin käyn.

Heli Sultsi

Teatteri muistoissain

Näin ikääntyneenä on ilo muistella menneitä, varsinkin elämää teatterissa eritoten nyt Loimaan Teatterin juhluvuonna. Oli onni saada olla mukana monissa teatterin tapahtumissa ja seurata teatte-

rin kehitystä ja muuttoa ja paikasta toiseen. Miten suurella lämmöllä muistelenkaan sitä pientä ja kodikasta teatteria asemapaallikon talossa.

Kun muistelen näytelmiä Viisi naista kappelissa ja Mussa on reikä, joissa sain olla ensimmäisiä kertoja mukana ihan oikean teatterin teossa, niin kostuu silmää vieläkin. Alpo Jaakolan runojen esityksessä löysimme hänessä vielä toisenkin taiteilijan. Hänellä oli kaunista ja herkkää sanottavaa, eikä siis yksin siveltimen kaut-

ta. Alastaron kansalaisopiston runo- ja näytelmäpiirissä saimme tuoda esityksemme teatterille.

Näytelmiä olivat Ilta-tuulussa ja Olipa kerran kauppa. Mieleen jäi myös esityksemme La Donna, joka koostui Elma Talvitiien kirjoittamista eroottisista runoista. Salosen Leena ohjaili meitä niin Alastarolla kuin Loimaallakin.

Elämä kulkee eteenpäin, ja maailman meno ja vaatimukset kasvavat. Niin kävi rakkaaksi käynyt teatterimme liian pie-

neksi. Loimaalta kun ei heti löytynyt sopivia teatteritiloja, muutti teatteri Alastarolle Mälläisiin. Siitä tulikin sitten kylän keskipiste. Kyläläiset ottivat teatterin omakseen ja naapuripapua löytyi aina.

Meille alastarolaisille tuo aika oli kovasti mie-luinen. Sen vuoden aikana tapahtui paljon. Oli erilaisia esityksiä ja tapahtumia. Kaikkeaa en voi tässä edes eritellä. Kaksi suurta näytelmää tulee kuitenkin heti mieleen: Lorcan Bernanda Alban talo ja Molieren Luulosairas. Katso-

jia riitti aina talon täydeltä kaikkiin tapahtumiin.

Mutta taas oli käännettävä teatterin historian lehteä. Teatteri muutti takaisin Loimaalle. Nahkalinnan valmistui uusi, kaunis, tilava ja toimiva teatteri. Kiitos siitä Salosen Leenalle ja Eikalle. Sain vielä sielläkin olla monessa tehtävässä ja tapahtumassa mukana. Agatha Christien Hiirenloukku oli viimeinen näytelmä, jossa olin mukana.

Näitä aikoja on mukava muistella. Nyt onkin sopiva hetki kiittää

Salosen Leenaa, sillä hänen kehotuksestaan ja hänen opastuksellaan minun teatteriharrastukseni alkoi. Rakkaana harrastuksena se on pysynyt aina näihin päiviin asti. On pakko tunnustaa, että kipinöi vieläkin.

PARHAAT ONNEN TOIVOTUKSET 20-VUOTIAALLE LOIMAAN TEATTERILLE!

Annikki Sairanen

Vähemmistön ääni

Muinaisessa antiikin Kreikassa teatteri oli miesvaltaista. Miehet esittivät myös naisia, koska naiset eivät saaneet näytellä. Tällainen tilanne oli vielä Shakespearen aikaankin. Mutta nyt tilanne on toinen.

Harrastajateatterit pur-

suavat tyttöjä ja naisia, mutta missä pojat ja miehet ovat. Syy miessukupuolen katoon ei ole sama kuin antiikin Kreikassa naisten kohdalla. Pojat ja miehet ovat tervetulleita kyllä tekemään teatteria, mutta syy nykyään taitaa olla siinä, etteivät he keh-

taa/uskalla.

Miksi pojat eivät uskalla? En sitä itsekään ymmärrä täysin. Olen itse näytellyt Loimaan Teatterissa jo useita vuosia, ja aina ryhmissä tyttöjä on ollut vähintään kaksinkertainen määrä poikiin verrattuna.

Teatteri on hieno harrastus ja suosittelen sitä kaikille, sukupuoleen ja

ikään katsomatta. Teatteri ei vain ilmeisesti sovi pojille. Sitä on ehkä vaikea kuvitella miehenä harrastuksena.

Useasti ystäväni ovat kysyneet minulta: "Miksi sä oikein käyt siellä teatterissa, kun ei siitä saa palkkaa?" Minun on vaikea kuvitella, miksi en menisi teatteriin. Siinä on vain se jokin, mikä vetää

sinne. Ehkä se on se tunne, kun esitys on ohi ja kuulee yleisön aplodit ja tietää, että yleisö on viihtynyt. Luulisin, että antiikin Kreikassakin näyttelijöillä oli esityksen jälkeen samanlainen tunne.

Lauri Mikkilä

Uudet Tuulet -projektin lahja Loimaalle

Loimaan Miina

Miinaksi 2002 valittu Irja Järvinen edustaa paikkakuntaamme erilaisissa tilaisuuksissa

Loimaan murretta puhuvan Miinan tavoitat numeroista: 02-7688181 050-3612320

www.loimaaseura.fi

Loimaa

Loimaan kaupunki onnittelee 20-vuotiaasta Loimaan Teatteria ja Loimaan Seudun Teatteriyhdistystä!

lyyväällä tulevaisuudesta
www.loimaa.fi

Kuin tuhka tuuleen

tarjoaa viihdettä aikuisille tammikuussa

Aurora (Kaija Joensuu) ja Camilla Hallamaalla (Pirkko Alhonen) on täysi työ pitää kumppaninsa Helmer (Jarmo Suokas) aisoissa, kun hautausoimistossa alkaa tapahtua.

Huvitusta aikuisille

Loimaan Teatterin toiminta painottuu perinteisesti lapsi- ja nuorisoteatteriin, mutta myös aikuisille teatterin katsojille ja harrastajille on ollut tarjontaa

kautta vuosien. Seuraavana Loimaan Teatterin aikuisille suunnattuna esityksenä ohjelmistoon tulee 12.-20.1.2007 jännityskomedian *Kuin tuhka tuuleen*. Esityskausi jää melko lyhyeksi, sillä kevätkausi on

aina teatterissa kiireinen, kun myös lasten ja nuorten ryhmien esitykset valmistuvat. Mikäli esitykselle on kysyntää vaikkapa pikkujoulunäytöksiä, sitä voidaan esittää tilauksesta vielä syksyllä 2007.

Konkurssikypsä hautausryitys

Rauli Jokelinin ja Panu Raipian kirjoittama komedia on niittänyt menestystä aikaisemmin Tampereella,

Seinäjoella ja Riihimäellä. Esityksen ohjaa Sari Äikää-Torkkeli, ja työryhmässä on mukana sekä vanhoja että uusia Loimaan Teatterin harrastajia.

Esitys kertoo Hallamaan sisarusten konkurssikuilun partaalla huovasta hautausoimistosta, jonka taloudellisen tilanteen pelastamiseksi tarvittaisiin ihmettä. Uuden asiakkaan myötä arkinen aherrus saa odottamattoman käänteen ja hautausoimistossa alkaa tapahtua.

Kyseessä on huvinäytelmä, joka perustuu pitkälti tilannekomiikkaan ja osuvaan replikointiin. Syvällistä sanomaa tai vakavaa dramatiikkaa ei tässä esityksessä ole. Tyylilaji on silti vaativa ja esimerkiksi esityksen rytmittäminen ja roolihahmojen rakentaminen on haastavaa. Harjoituksissa on myös nautittu vedet silmissä sekä tekstille että henkilöhahmoille.

Tuttua esiintyjäkaartia

Kaija Joensuu ja Pirkko Alhonen esittävät Hallamaan sisaruskissa Auroraa ja Camillaa, ja Jarmo Suokas heidän veljenpoikaansa Helmeriä. Auroraa ko-

siskelevan oloneuvos Tiaisen roolissa on Markku Ahokas. Uuden asiakkaan omainsa nähdään Markku Sihvonon (Tom), Kirsi Toivanen (Honey), Janne Kauristo (Eddy) ja Santtu Mii-nalainen (Frank). Ja mitä olisikaan jännityskomedian ilman poliisia? Kons-taapeli Ahdetta näyttää Arto Kulmala. Esityksen lavastus on toteutettu työ-ryhmän yhteistyönä ja pu-vustuksesta vastaa Hanna-Maria Suonpää. Maskee-raukset ja kampaukset te-kee Sanna-Kaisa Männis-tö, joka opiskelee Loimaan Ammatti-instituutissa.

Esiintyjistä Janne Kau-nisto on Loimaan Teatte-riin tuttu lapsi- ja nuori-soteatteriesityksistä, Kaija Joensuu Valokuvavarkais-ta ja Jarmo Suokas tekee comebackiä yli kymmenen vuoden poissaolon jälkeen. Markku Ahokas kuuluu Loimaan Teatterin halli-tukseen ja on avustanut lavastuksissa. Kirsi Toiva-sen tytär Nea Leppämäki on ollut mukana kahdes-sa lapsiteatteriesityksessä. Näyttelijöistä kaikki ovat tuttuja myös kesäteatte-rinäytelmistä Krekilässä, Kertunmäellä sekä Pöyty-ällä.

Loimaan Seudun Teatteriyhdistys ry:n hallitus 2007

Ahokas Markku
Leimu Kirsi
Mutala Tellervo
Seppälä Pirkko
Sultsi Heli
Tamminen Timo
Toivanen Kirsi
Wilén Hannele pj.
Virtanen Maria

Ohjaaja / ryhmien vetäjiä 2006-2007

Ahtinen Pilvi
Arvonen Pauliina
Kauti-Karakus Katja
Leimu Kirsi
Marjamäki Katriina
Mäkilä Elina
Seppälä Kati
Vuokko Anni
Äikää-Torkkeli Sari

Loimaan 20v
Teatteri

0500-726573

www.loimaanteatteri.fi

www.loimaa.fi/teatteri

info@loimaanteatteri.fi

LT Loimaan teatteri

Vesikoski-talo, Juvantie 11, Loimaa

0500 726 573 • www.loimaa.fi/teatteri

Hanna ja Huolinkainen (lastennäytelmä)

Käsikirjoitus ja ohjaus: Kati Seppälä

Oletko koskaan miettinyt, mistä huolet syntyvät? Huolinkaisen työpajasta tietysti! Tervetuloa katsomaan mitä tapahtuu, kun Hanna haluaa päästä eroon huolistaan. 5-12 -vuotiaille
Liput 5 e. 10. -15.2.07

Jäsenmaksu on aikuisilta 12 e ja lapsilta 6 e. Opiskelijoiden, työttömien, varusmiesten ja eläkeläisten jäsenmaksu on 6 e.

Jäsenmaksun voi maksaa Loimaan Seudun Teatteriyhdistys ry:n tilille NORDEA 154235-19440.

Nimesi, osoitteesi, puhelinnumerosi ja sähköpostiosoitteesi voit ilmoittaa tekstiviestinä tai sähköpostina.

Loimaan Teatterilehti

Julkaisija: Loimaan Seudun Teatteriyhdistys ry

Toimituskunta: Hannele Wilén, Sari Äikää-Torkkeli

Taitto ja ilmoitusvalmistus: Taikuritoimisto Electric Enver

Painopaikka: Satakunnan Painotuote Oy, 2007

Painos 15.000 kpl

Vesikoski Soi ja Solisee

Lämpimiä onnitteluja 20-vuotiaalle teatteritoiminnalle!

Hyvät Ystävät! Tervehdys Vesikoski-talolta. Vesikoski Soi ja Solisee. Se on Iloinen Koski, aivan kuten sen sisarkoski, Hirvikoskikin.

Kosket ovat luoneet hyvinvointia koko maapallomme alueella. Kosket antavat energiaa ja edistävät taloutta, mutta sen lisäksi tarjoavat myös elävän

miljöön, alati muuttuvan maiseman.

Kosket puhuttelevat meitä päivästä ja vuodesta toiseen. Koski elää joka hetki. Se nauttii elostaan.

Koskiemme helmoihin on rakennettu kulttuuria. Suuren kulttuurin juuret ovat ensimmäisissä myllyissä ja pyykkilaitureissa.

Eikä pidä unohtaa tunnelmoinnin mahdollisuutta kosken kuohuja kuunnelen. Vesikoskenkin rannoilla on jauhettu viljaa ja jalostettu rautaa, paperia ja nahkaa.

Vesikosken rannalla Vesikoski-talo

Vesikoski-taloa eli entistä Nahkalinnaa on rakennettu koko sen historian ajan suurella tunteella. Satoja ja taas satoja ellei tuhansia henkilöitä on ollut vaikuttamassa Vesikoski-talon olemassaoloon ja uskon, että tulevaisuudessakin on näin.

Nykypäivän rakentajia ovat Vesikoski-talossa toimijat, joissa on sekä kulttuuritoimijoita eri muodoista että yrittäjiä. Vesikoski-talossa toimii mm. Loimaan Seudun Teatteriyhdistys ry:n ylläpitämä Loimaan Teatteri, joka on erinomainen esimerkiksi vahvasta ja laajasta yhteistyöstä seutukunnan teatteritoiminnan hyväksi. Tämän mahdollistavat taitavat, innostuneet ohjaajat ja ahkera ja aktiivinen harrastajakunta. Teatteria ovat tukemassa Loimaan kaupunki sekä muut avustuksia jakavat tahot. Teatteriharrastus antaa

mahdollisuuden oppia sosiaalista kanssakäymistä, ja mikä tärkeintä, se kehittää kommunikoinnin jaloa taitoa, joka on ehkä ihmisten tärkein avu elämässä.

Tällä hetkellä saman katon alla toimivat myös Työväenopiston Kankurit, Prättäjouset ry, Loimaan rullalautailijat ry, Loimaan Painijat ry. ja Loimaan Naisvoimistelijat ry.

Suunnitteilla on mm Curling-rata ja muita liikuntaa, harrastuksiin ja vapaa-aikaan liittyviä toimintoja.

Yrityspuolen valtakunnallisesti ja kansainvälisesti tunnettuja asiakkaitamme ovat mm. Postamer Oy, jonka toimialaan kuuluvat teollisuusautomaatioiden suunnittelu ja valmistus ja Kalevi Karjalainen Ky, Patrel Ky, Tero Manner Ky. joiden toimialaan kuuluu automaatioiden ja asennusten erikoisosaamista.

Puunjalostusta edustavat Eino Salonen ja Timberwise Oy. Tuotekehityspoolelta on mainittu

va Aulis Arten asuntoneprojehti joka toimii yhteistyössä Loimaan Seudun Kehittämiskeskuksen kanssa.

Makeaa elämää ylläpitää makeistukku Simona Ky. Rakennusten seinät maalaavat ja tasoittavat Mika Lahti ja Jarno Vaara la yhtiöineen. Pitävät saumat suorittaa Pasi Virtanen kumppaneineen. Vesikoski-talossa toimii myös useita asiansa osaavia Auto-Mobilisteja.

Arvoisat kansalaiset, yritykset ja yhdistykset! Tervetuloa yhteistyökumppaniksi Vesikoski-taloon!

Lämpimin terveisin
Vesikoski-talo
Kiinteistöyhtiö
Nahkalinna Oy
Matti Mäkilä

Lämpimät onnittelut siis Loimaan Teatterille ja kaikille niille henkilöille, jotka ovat luoneet kaikin tavoin upean teatterin. Onnea ja menestystä jatkossakin!

Heli Sultsin pelastama puhelinpuhelin on saanut uuden kodin Vesikoski-talon pihapiirissä.

Kurssit

Loimaan Teatteri tarjoasi viime syksynä koulutusta teatterin harrastajille.

Syyskuussa Riitta-Lee eli Vespa Laine oli pitämässä 25 tunnin mittaisen alokurssin. Kurssilaisia oli Loimaalta, Turusta ja Koskelta.

Lokakuussa viihdetaitteen ammattilainen, Ari Wahlsten, perehdytti teatterilaiset sketsin tekemisen saloihin. Myös tällä kurssilla oli oman väen lisäksi koskelaisia.

Sketsikurssin opit käytössä

On tavallinen, harmaa ja sateinen koulupäivä Opparin koulussa. Yhdeksänluokan pojat, Tonza ja Jukkis, ovat tulleet ruokailemasta ja astuneet sisään viihtyisään, kaksikoppiiseen vessaan. Samoihin aikoihin lehtori Lindfors on menossa ulkovalvojaksi. Hän pysähtyy vessan oven taakse, koska sieltä kuuluu omituisia ääniä.

Tonza: Nonni! Nyt on aika legendaarisen huusiturnajaisen!

Jukkis: Niin on, niin on! Johan tässä on paska vetänyt sellasta rallia vatsasta, että huh huh.

Sitten kuuluu vessasta miehekästä naurua.

Tonza: Ai perhana, ku on taas vatta niin kovalla! Hetken aikaa vessasta kuuluu ryminää.

Jukkis: Nyt on pakko ottaa kiinni jostain!

Kuuluu ähkinää. Lehtori Lindfors miettii jo kuumeisesti, mitä vessassa oikein tapahtuu.

Jukkis: Voitto hämmötää!!

Taas kuuluu lähes eläi-

mellistä huutoa.

Tonza alkaa laulaa: Niin suloinen oot... Sun vartalosoi on... Äh! Äh! Niin uskomaton!

Jukkis liittyy mukaan lauluun: Jos sua koskea mä saan... Äh! Mä silloin kauttaaltaan käyn vapise-maan!

Jälleen kuuluu miehekästä naurua, joka kuitenkin yhtäkkiä muuttuu huudoksi.

Lehtori Lindforsin on jo pakko koputtaa oveen.

Tonza: Kuka vittu sielä on?

Jukkis: Tää on varattu! Perkele!

Koputus yltyy!

Tonza: Mee vittuun sieltä ovelta!

Jukkis: Eikö ihmiset saa perkele olla rauhassa paskalla?

Tonza: Se on ihan varmaan Allu!

Jukkis: Niinpä!

Jukkis tulee ulos vesakopista ja aukaisee oven käytävään. Samalla Tonza tulee ulos toisesta vessakopista. Kun Jukkis kurkistaa oven taakse, hän kau-

hukseen huomaa, että oven takana on hänen rakas luokanvalvojansa Lindfors. Jukkis vetää silmänräpäyksessä oven kiinni.

Jukkis kuiskaa epätoivoisesti Tonzaa katsoen: LINDFORS! Mitäs nyt tehdään?

Tonza: Odotetaan! Ei se tänne poikien vessaan voi tulla!

Jukkis: Ei nii!

Havaittuaan vessassa olevat pojat valvontaluokansa pojiksi, lehtori Lindfors jää kylmän rauhallisena ja salaperäinen hymy huulillaan odottamaan poikia.

Tuomas Laitila

Tulossa ensi-iltaan huhtikuussa 2007:

Pauliina Arvosen & Anni Vuokon & Loimaan teatterin oman Emoryhman

Pieni Emopoika

Emopoika Jesse istuu puiston penkillä.

Jesse: "Kukaan ei ymmärrä mua! Kyllä ne yrittää, mutta ei ymmärrä. Isä pakottaa mun pelaamaan jalkapalloa. Se luulee, et mäkin opin pitämään siitä, jos se vaan tyrkyttää sitä mulle tarpeeks kauan. Äiti ei välitä, vaikka isä pompottaa mua. Mä haluisin oikeesti vaan kirjottaa runoja ja tehdä musiikkiani... Ja kaiken lisäksi se tyttö, joka mua oikeesti ymmärtää, luulee, etten mä välitä siitä. Ei se aina ole ollut niin. Mä olen tehnyt jotain todella typerää..."

Tuomas Laitila esittää Jesseä Emopoika-näytelmässä.

Masennus - menestys Loimaan teatterissa

Kati Seppälä:

”Minulta ovat monet kysyneet, miksi haluan tehdä näytelmän näin synkstä aiheesta. Vastaan yksinkertaisesti, että haluan kertoa masennuksesta.

Masennus on vieläkin tabu, vaikka se voidaan luokitella jo kansantaudiksi. Vaikka masennuksesta kärsii tai on kärsinyt todella moni, ei siitä siltikään haluta puhua. Itse olen sairastanut masennuksen ja parantunut siitä. Helppoa se ei ollut, niin kuin ei monen muunkaan sairauden voittaminen.

Näytelmä ei kuitenkaan ole omaelämäkerrallinen.

Haluan käyttää hyödyksi kaikkea kokemaa- ni ja raottaa tämän sairau- den verhoa niillekin, jotka eivät ole masennusta kohdanneet. Olen yrittänyt tuoda masentuneen tunteet ja ajatukset aitoina niin lähelle katsojaa kuin mahdollista. Toivon, että näytelmä herättää katso- jassa ajatuksia ja tunteita.

Esityksen jälkeen voi jäädä teatterin kahvioon vaihtamaan ajatuksia ohjaajan ja näyttelijöiden kanssa. Masennuksesta kertovia esitteitä voi vapaasti ottaa mukaan.”

Loimaan teatteri: Masennus (kuva Lauri Mikkilä)

Mietelmiäni Masennus näytelmästä

Sain kunnian esittää Masennus-näytelmässä äidin roolin. Rooliin eläytymisen oli helppoa. Äitinä kävin läpi näytelmän äidin tuskan, surun, syytökset, hädän ja pelon tunteet.

Työstin roolini kautta myös sitä, miltä tuntuu olla äiti, joka haluaisi auttaa lastaan mutta ei löydä keinoa. Mutta näytelmässä apu tulee liian myöhään, vaikka äiti on aistunut sen, että tyttärellä asiat eivät ole hyvät.

Mitkä ovat ne merkit, joihin pitäisi osata puuttua? mitä pitäisi tehdä ja kuinka ottaa vaikeat asiat puheeksi oman lapsensa kanssa? Miksi lapsi ei puhu omille vanhemmil-

leen? Miten puhua tunteista, miten toimia kannustavana, itsetuntoa ja minäkäsitystä myönteisesti tukevana vanhempana? Kuinka kertoa aikuistuvalle lapselle, että rakastaa ja hyväksyy hänet sellaisena kuin hän on ja sen, että koti on aina paikka, mihin voi tulla iloinen ja suri- neen, mitään salaamatta?

Lavalla itkin kaikkien äitien ja lasten puolesta. Joka näytöksessä kävin aina uudestaan läpi menettämisen tuskan. Voin yhtyä Katriinan äidin sanoihin: ”Puolestasi en voi yhtään askelta ottaa, mutta aikaa ja tukea voin antaa, niin paljon kun haluat, kunhan vain, rakas lapseni, et lähdä pois.”

Marja-Liisa Laitila

Rooleissa

Katriina	Kati Seppälä
Jari	Kalle Lehtinen
Kristiina	Katja Kauti-Karakus
Anniina	Sini Lindholm
Sarita	Pauliina Arvonen
Minna	Kaisa Alhonen
Äiti	Marja-Liisa Laitila

Tekniikka	Lauri Mikkilä, Kirsi Leimu
Lavastus	Markku Ahokas, Hannele Wilén, Anni Vuokko

Taustamusiikkikatkelmia: CMX /Melankolia, Pain/Some old song, Katatonia, /Teargas,Seurakuntapuutarhuri/ Poispaari, In Flames/The Quiet Place, Alanis Morissette/ That I would be good, Poets of the Fall/Sleep ja Beautiful ones.

Kiitokset taustajoukoille tuesta ja kannustuksesta!

ÄITI: Minä rakastan sinua, tyttäreni.

Opintien koulun yhdeksäsluokkalaiset olivat katso- massa Masennus-näytelmää. Seuraavassa hei- dän ajatuksiaan ja pohdin- tojaan:

- Ei voi muuta kuin nostaa hattua Katille, joka uskalsi tuoda näin vaikean aiheen näyttämölle. Samalla hän avasi omaa elämänsä muiden nähtäväksi.

- Minussa heräsi todella surullisia ja sääliäviä ajatuksia. Ajattelin, miten itse reagoisin, jos joku ystävästäni olisi masentunut. Niitä ajatuksia ja tunteuksia on kovin vaikea saada paperille. Tunteukset olivat surulliset ja sydämeen jotenkin pisti.

- Mietin, mikä sai Katriinan masentumaan. Hänellä oli ystäviä, poikaystävä ja perhe, joka rakasti

häntä. Mikä saa siis ihmisen tuollaiseen tilaan? Näytelmän kautta tajusin, että masennus voi tulla kenelle vaan ja että masennuksesta kannattaa puhua. On hyvä tietää, että masennus on sairaus. Mutta silti oli kamalaa, kun Katriina viilte- li itseään ja yritti tehdä itsemurhan. Tuntui inhottavalta nähdä, kun hän halusi satuttaa itseään. Näytelmän lopussa oli hieno katso- ja, kuinka Katriina alkoi parantua. Hän alkoi saada elämäniloaan takaisin.

-Masennus-näytelmä sai minut tajuamaan, kuinka vakava sairaus masennus on. Siitä kärsiviä pitää auttaa ajoissa.

- Pidin Masennus-näytelmästä todella paljon. Se oli hyvin todenmukainen. Oli surullista ajatella, että joillakin asiat ovat todella- kin niin huonosti. Tuli olo, että haluaisin olla hei-

dän tukena läpi vaikeiden aikojen. Tunsin myös pelkoa siitä, että mitä jos minä sairastuisin masennukseen. Huomattaisi- nko, että olen masentunut ja saisin elämäni järjestykseen? Onneksi minulla on paljon läheisiä ihmisiä, jotka varmasti auttaisivat.

- Masennus-näytelmää seurattessani hieman jopa säikähdin, sillä jotkin repelli- kit tuntuivat jotenkin niin tutuilta. Ihan kuin joku olisi ottanut pahan päivän ajatukset päästäni ja tehnyt niistä osan näytelmää.

-Masennus-näytelmä auttoi minua ymmärtämään, mistä masennuksesta on kysymys ja miltä masentuneesta itsestä saattaa tuntua. Suuret kiitokset Katille, että kirjoitit masennuksesta. Sinun teksti- nsi on erittäin vahvaa ja puhuttelevaa.

- Se oli todella tunteikas näytelmä. Itkin monessa kohtaa. Onneksi se päättyi loppujen lopuksi hyvin.

- Näytelmässä kaikki näyttelivät hyvin, ja musiikki oli kohdallaan. Koulumme saisi järjestää lisää- kin tällaista.

- Näytelmä oli hyvin realistinen ja koskettava. Se herätti mielessäni surun, pelon ja ahdistuksen tunteita, mutta myös lohdullisuuden tunteita. Se sai minut ajattelemaan ja tajuamaan, kuinka vakava sairaus masennus on ja kuinka pitkä prosessi on toipua siitä. Nyt ymmär- rän myös, kuinka tärkeää on, että ihmisellä on ystä- viä, jotka tukevat ja kan- nustavat tällaisissakin elä- män vaiheissa.

- En tiennyt, että ta- vallisella koulussa pär- jäävällä nuorella, jolla on poikaystävä sekä rakasta-

vat ja huolehtivat sukulai- set, voi olla noin paha ma- sennus. Mietin myös sitä, että mitä sitten, jos minä tai joku kavereistani olisi samanlaisessa tilanteessa kuin päähenkilö.

On minulla kyllä ripa- rilta yksi ystävä, jolla on samanlaisia ongelmia. Sitä toivoo vain, että hän pa- ranisi masennuksestaan.

- Minun mielestäni on hyvä, että koulumme pa- perinkeräysrahoista mak- settiin meidän yhdeksäsluokkalaiset katsomaan Masennus-näytelmää. Nyt me näimme, mitä kaikkea masennus voi aiheuttaa. Ja nyt voimme sitten auttaa toisiamme, koska tiedäm- me paremmin masennuk- sen oireet.

- Päähenkilöllä eli Katriinalla oli paha ongelma, josta on varmaan tosi vai- kea puhua. Vasta sitten sinä ryyppyltana hän sai

jotakin sanotuksi ystäväl- leen. Mielestäni sekin vaati paljon rohkeutta ja tie- tysti jonkun luotettavan henkilön.

Itsekin avaudun har- voin ja yleensä vain yhdel- le tietylle henkilölle. Puo- lin ja toisin on huomatu, että täytyisi useammin ”avautua” toiselle, mutta se ei todellakaan ole niin helppoa ja yksinkertaista. Mutta jos sen uskaltaa teh- dä ja puhua ajatuksistaan ja tunteistaan, on olo hel- pottunut.

- Sairaalaakohtaus oli tosi liikuttava. Näyttelijät osasivat loistavasti tulkita vaikeita tunnetiloja.

- Käsiohjelman välissä ollut nenäliina oli tarpeen. Ja täytyy tunnustaa, että jouduin ottamaan muuta- man lisää omasta laukusta.

Uusia kokemuksia

Viime kesänä tuli luvattua Seppälän Katille, että voin tulla näyttämään Masennus-näytelmään. Tuli elokuu ja Kati soitti, että harjoitukset aloitetaan.

Kun astuin Loimaan Teatterin ovesta sisään, en ihan tarkkaan tiennyt, mihin olin lupautunut. Näytellyt olin viimeksi kouluissa alaluokilla.

Kun sitten näin muun porukan, tajuntaani iski aika rajusti se tieto, että

kaikki muut olivat naissukupuolta. En kuitenkaan perääntynyt!

Ensimmäisellä kerralla Masennuksen käsikirjoitus luettiin läpi. Kaikki olivat sen jälkeen jonkin aikaa ihan hiljaa. Teksti oli aika rankka.

Mutta sitten sovittiin seuraava harjoitus. Yhteisiä aikoja oli välillä vaikea sopia, koska kaikki mukana olevat tuntuivat olevan kiireisiä. Yhteisiä kohta-

uksia harjoittelin välillä Katin kanssa kahdestaan.

Masennus-näytelmä harjoiteltiin esityskelpoiseksi nopeassa aikataulussa. Tuo aika oli kiireistä. Se, että näytelmää sitten sai esittää täysille katsojille, oli palkitsevaa.

Näytelmän Jarina sain käydä läpi monia tunnetiloja. Rooli oli ensikertalaiselle haasteellinen.

Kalle Lehtinen

Arviointia

Mainittakoon ensimmäiseksi, että masennus ei ole mikään flunssantapainen, vaan todella vaarallinen tauti, joka saattaa johtaa itsemurhaan. Näytelmä kuvasi masennuksen vaiheet mielestäni erittäin hyvin.

Ensin päähenkilö, Katriina eli Kata, valitteli, ettei jaksaisi mennä kouluun. Hän katsoo itseään peilistä ja näkee vääristyneen kuvan itsestään. Hän ei osaa nauttia siitä, mitä hänellä on, vaan valittaa siitä, mitä ei ole. Ainoa valopilkku hänen elämäs-

sään on poikaystävä, Jari, joka kuitenkin jättää Katriinan väittäen, ettei enää tunne tätä.

Katriina ei ole uskaltanut kertoa kenellekään masennuksestaan. Kukaan ei niin ollen ole osannut auttaa tai tukea häntä.

Näytelmän itsemurhakohtaus oli mielestäni kuvattu osuvan raastavasti. Suoraan sanottuna minua hirvitti katsoa, kun Katriina viilsi ranteensa auki tilanteeseen sopivan musiikin säestämänä. Kun ottaa huomioon, että hän oli ottanut myös pillerei-

tä ja raakaa viinaa, oli aika ihme, että hän ylipäätyään selvisi hengissä.

Masennus-näytelmä oli todella hyvin toteutettu tarina tytöstä, joka on sairastunut masennukseen, mutta lopulta kuitenkin paranevat siitä.

Janne Kaunisto

Loimaan kulttuurilautakunnan tunnustusapuraha 2006

Loimaan Teatterissa näyttelijänä, käsikirjoittajana ja ohjaajana ansioitunut Kati Seppälä palkittiin Loimaan kulttuurilautakunnan 1000 euron tunnustusapurahalla.

Syyskuussa 2006 ensi-iltansa saanut Masennus-näytelmä on saanut laajalti kiitosta mm. vaikean aiheen rohkeasta käsittelystä.

MINNA: Jari hei! Tekisikö sä mulle taas sellasen samanlaisen drinksun?
JARI: Voisin mää vaikka tehäkin.

KRISTIIINA: Mä olen sun tukena.
Mä rakastan sua.
Älä enää ikinä tee mitään tällaista.
Mä en halua menettää sua.

SARITA: Mä en ihan käsitä.
Katallahan menee opiskelutkin niin hyvin.
Tai ainakin meni vielä syksyllä.

ANNIIINA: Ihanaa, ku näkee, et Katriina on päivä päivältä ilosempi ja ajaksaa enemmän.

Loimaan Teatterin kasvatit kertovat

Vaiston varassa kallioon

Niin siinä sitten vain kävi – lähdin kuin lähdinkin ilmaisutaidon lukioon, vaikka alun perin ei millään lailla ollut tarkoitus.

Muistan, kuinka kritisoin vahvasti 9. luokan alussa, kuinka järjetöntä on lähteä toiselle paikakunnalle lukioon. Se on kallista, hyvin hankalaa järjestellä ja on aivan liian suuri harppaus 16-vuotiaalle muuttaa yksin asumaan suuren kaupunkiin. Kuitenkin halusin, tunte mattomasta syystä, käydä avoimissa ovissa Kallion ilmaisutaidon lukiossa ja totesin, että se on unelmalu kioni. Keskellä arkipäivää voisin suorittaa esimerkiksi puheilmaisun, tanssin, kirjallisen ilmaisun, näyttämöilmaisun, median, teatteritekniikan tai teatterihistorian kurseja, vain muutamia aineita maini-

takseni. Samana iltana olin ehdottomasti muuttoa vastaan – liian hankalaa, liian kallista ja AIVAN liian suuri harppaus.

Joku sisälläni kuitenkin sai minut hakemaan Kallion lukioon ykkösvaihtoehtona. En ensin aikunut edes mennä, vaikka pääsisinkin. Tein tarvittavat lomakkeet ja hakemukset ja aloitin piinaavan 4 kuukauden odotuksen, jonka aikana päätin sittenkin lähteä, jos siihen olisi mahdollisuus.

Kesällä, kun olin Tanskassa nordjobbarina, sain itkuisen onnittelupuhelun äidiltäni ja seuraavat puoli tuntia itkin itsekin valtaavan, parin päivän pituisen jännityksen lauettua. Minä, juuri minä, olin todella päässyt sisään Kallion lukioon. Aloittaisin syksyllä totaalisesti uuden elämän.

Käytännön järjestelyt saatiin kuntoon ja aloitin elokuussa 2005 lukion Helsingissä. Syksy meni ailahtelevien tunnetilojen seurassa, mutta joulun jälkeen arki oli jo melko tosoittunut. Minulla oli tässä vaiheessa paljon uusia ja muutama äärettömän rakas ystävä, jotka auttoivat rakentamaan uuden elämäni pohjaa.

Nyt lukion toisena vuonna, kun arki on paljon tasoittuneempaa, olen alkanut miettiä, mikä oikeasti sai minut lähtemään. Monta kertaa minulta kysyttiin: ”Viuhdytkö varmasti?” ja ”Onko tämä nyt varmastikin sitä, mitä haluat?” Näihin kysymyksiin oli hyvin helppo vastata jo ensimmäisen viikon jälkeen, että nyt tunnen olevani oikeassa paikassa ja oikeiden ihmisten keskellä. Jos minusta ei taitelijaa tulekaan, niin jo kouluni ilmapiiri ja opiskelutyylini on ollut korva-

matonta kehitykseni kannalta. Seuraava kysymys on ollut: ”Sinusta tulee sitten näyttelijä, eikö?” Vastaan, että loppujen lopuksi olen aivan tavallisessa lukiossa, meidän opetussuunnitelmaamme vain kuuluu ottaa myös ilmaisuaineita.

Se, että lähdin Loimaalta Helsinkiin tämän ikäisenä, ei johtunut valtavasta näyttelijäntyön haaveilusta, vaan halusta päästä kehittämään taiteellisia taitojani uudessa ympäristössä ja uusien ohjaajien kanssa, uusien ihmisten keskel le. Halusin vaihtelua, ikään kuin seuraavalle asteelle.

Kallio ei ole Teatterikorkeakoulun esiaste vaan aivan tavallinen, tosin tavallista rankempi lukio, jolla on omalaatuisia ympärivuotisia perinteitä sekä jatkuvia oppilaiden tekemiä produktioita lähes kaikilta taiteen aloilta.

Vaikka taiteellinen ala

on yhtenä vaihtoehtona uralistassani, vuoden kypsy misaika tekee hyvää. Uskon, että vasta vuoden päästä osaan sanoa, mitä todella haluan tehdä työkseni. Taidetta tai ei, tiedän, että tulen aina pitämään teatterin vahvasti elämässäni ja asetan sen toteuttamistavat tarpeeksi korkealle, mikä ei välttämättä kuitenkaan tarkoita, että sitä tulisi tehdä leipäämmätkin.

On yllättävän monia tapoja esiintyä ilman ammattillista koulutusta. Ei tarvitse olla ammattilainen tehdäkseen itsensä tasoista teatteria. Tärkeintä on, että siitä nauttii ja tuntee itse olevansa oikealla tekemisen tasolla. Tällöin työskentelystä nauttii koko ryhmä ja lopputulos on katsojallekin mieltuisampaa katsottavaa.

Joka tapauksessa Loimaan Teatteri on paikka, jossa olen saanut toteuttaa itseäni, tutustua teatterin

kiehtovaan maailmaan ja saada valtavasti hyödyllisiä kokemuksia ja taitoja arkielämäni varten. Siellä olen oppinut luottamaan itseäni ja myös löytämään uusia puolia itsestäni, tuntemaan itseäni. Se on ollut turvallinen, rohkaiseva ja ihana paikka kasvaa.

Unelmista voi todellakin tulla totta. Tärkeintä on uskaltaa pitää niistä kiinni. Niin itse tein enkä

ole katunut päiväkkään. Nyt olen siellä, missä oikeasti haluan olla: unelmalu kiossani.

Merikerttu Mutala

Teatteriharrastuksen anti

Aloitin teatteriharrastuksen ala-asteen 5. luokalla, kun kaverini sai houkuteltua minut mukaan. Ensimmäisen näytelmän jälkeen, joka oli muuten Katja Kautin kirjoittama ”Kuka kiusaa ja ketä”, teatterikärpänen oli päässyt puraisemaan. Tosin silloin en vielä tiennyt, miten paljon tämä uusi harrastus minulle tulisi vielä antamaan.

Olen nyt ollut Loimaan Teatterin toiminnassa mukana kymmenen vuotta, välillä ahkerasti, välillä vähemmän ahkerasti. Olen oppinut monenlaisia, kor-

vaamattomia taitoja sekä esiintymisen että ihmis suhteiden osalta. Nykyään uskallan rohkeasti olla oma hölmö itseni ja tuoda persoonani ja ajatukseni esille.

Teatterista minulle tulee mieleen näyttelijöiden, lavasteiden, käsikirjoituk sen, valojen ja muiden varsinainen ”teatterielementtien” lisäksi hyvä yhteistyön ilmapiiri, nauru, itsevarmuus, uskallus, avoimuus, luottamus ja henkilöiden kehitys. Esiintymisestä ja itsensä ilmaisusta saa paljon myönteistä energiaa ja vahvistusta omalle per-

soonalle.

Teatteri on auttanut minua tuomaan esille omaa minuuttani. Olen vuosien myötä oppinut teatterissa hyödyntämään temperamenttista ja vahvaa luonnettani myönteisesti. Olen saanut käsitellä ajatuksiani ja purkaa tunteitani mielestäni hyödyllisellä tavalla. Olen antanut itsestäni paljon ja paljastanut herkimpiä puoliani, mutta samalla olen itse saanut uusia näkökulmia ja olen kehittynyt henkisesti sen palautteen kautta, jota olen saanut sekä ryhmäläisiltä että katsojilta.

Teatterilla olen näytellyt, ohjannut, käsikirjoit-

tanut, toiminut teknikkona ja tehnyt kaikkea muutakin siinä ohessa. Minulle teatteri ei ole enää harrastus, vaan elämäntapa. Hyödynnän päivittäin arkielämässäni teatterista saamaani tilannetajua, esiintymisvarmuutta ja body languagea eli vartalonkieltä. Teatteri on minulle sekä taiteen tekemistä että arkipäiväistä elämää.

Taiteellisen ilmaisun kannalta tänä syksynä esitetty ”Masennus” oli minulle todella iso juttu. Olin haaveillut kirjoittavani joskus minulle tärkeästä aiheesta näytelmän, jossa saisin itse olla pääosassa. Näytelmä oli todella tuliko-

keeni, jossa testasin, kestäisivätkö siipeni. Kunnialla selvisimme ryhmämme kanssa ja onnistuimme koskettamaan ihmisiä. Kiitän suuresti ryhmääni ja katsojiani, joiden ansiosta oli jälleen kerran ihana huomata, miten mukava on tehdä teatteria. Saamani palautteen perusteella uskallan haaveilla kirjoittavani vielä tulevaisuudessakin näytelmiä.

Suosittelen teatteria lämpimästi kaikille. Jokaiselle löytyy teatterilta itselle sopivaa toimintaa. Muistuttaisin, että teatteria ei ole ainoastaan näyttämöllä esiintymistä, vaan myös katsomossa olemista.

Ilman yleisöä ei ole teatteria. Tässäkin pätee vastavuoroisuus. Esiripun molemmin puolin on ihmisiä, jotka haluavat elämyksiä ja kokemuksia sekä henkistä kasvua. Onnistuneessa esityksessä sekä katsojat että esiintyjät nauttivat. Kootaan ja kasvatetaan yhdessä. Tervetuloa teatteriin!

Kati Seppälä

Ammatti vai harrastus?

Jo kolmevuotiaana päätin, että minusta tulee isona näyttelijä. Aloitin teatterin Loimaalla heti, kun äidin mielestä olin tarpeeksi vanha sitoutumaan harrastukseen. Toiveeni näyttelijänurasta pysyivät vuodesta toiseen ja vain vähistivät. Pyrin teatterikorkeaan 18-vuotiaana ja toivoin, että tuomaristo huomaisi sisäisen paloni näyttelemiseen ja näyttämöllä olemiseen ja että se riittäisi, sillä en osaa sirkustemppuja, en ole äärettömän musikaalinen, balettiansijan lailla sulavaliiikkeen tai

näyttelijäsuavusta.

Ensimmäisen kerran epäonnistumisesta surullisena aloin kuitenkin miettiä muita vaihtoehtoja. Mietin, miten voisin pitää teatterin ja näyttelemisen elämässäni tekemättä niistä ammattia. Minulle on joskus sanottu, että minussa on opettajamaisuutta, ja muistin omilta kouluajoltani, että äidinkielen opettajan työssä oli paljon ilmaisutaitoon ja kulttuuriin liittyvää tekemistä.

Sain olla kirjoituksen jälkeen vuoden töissä

kouluympäristössä, ja ajatus alkoi tuntua yhä mielekkäämmältä. Pyrin yliopistoon lukemaan suomen kieltä ja kirjallisuutta opettajalinjalle ja pääsin sisään. Olen pitänyt opiskelusta valtavasti. Teatteria en ole harrastanut reilu vuoteen, mutta rakkaus esiintymiseen on yhä olemassa ja kaipaen edelleen lavalle. Tiedän, että jatkan harrastustani.

Mitä enemmän olen asioita miettinyt, sitä paremmalta tämä ratkaisu tuntuu juuri minulle. Joskus on putoa ajatella, että

15 vuotta kestänyt haave voi vaihtua yhtäkkiä toiseen suunnitelmaan. Tuntuu kuitenkin hyvältä ajatella, että voin pitää teatterin rakkaana harrastuksena, mutta myös työni tulee olemaan sellaista, että voin käyttää kaikkea oppimaani hyväkseni, tutustuttaa oppilaita teatterin maailmaan ja nauttia samalla itsekin.

Pauliina Kylä-Utsuri Opiskelee parhaillaan Jyväskylän yliopistossa äidinkielen ja kirjallisuuden opettajaksi

VUODEN TEATTERILAINEN 1998 PAULIINA KYLÄ-UTSURI

Perusteet:

- ahkera harjoituksissa kävijä (oli poissa vain yhden kerran yökoulun vuoksi)
- reipas ja innostunut -ottaa muut ryhmäläiset huomioon
- oikeanlaisen teatterin hengen luoma

Teatterikärpänen puraisi minuakin!

Astelin syksyllä 1991 äiti-
ni kanssa Loimaan teat-
terille asemapäällikön taloon
ja ilmoittauduin näyttel-
mään. Minua jännitti aloit-
taa teatteriharrastus, koska
ryhmäläiset olivat kaiken
lisäksi minua vanhempia
ja ajattelin, että he pitäisi-
vät minua pikku kakarana.
Niin siinä kuitenkin kävi,
että ihastuin teatteriin...

Näyttelin, hoidin ääni-
tekniikkaa ja valoja, työ-
kentelin kahviossa, toimin
kuiskaajana, siivosin ja sit-
ten vuonna 1995 aloitin
ohjaamisen, jonka myötä
kirjoitin kaksi käsikirjoi-
tusta ryhmälleni, lavastin

ja puvustin. Kaikki, mikä
liittyi teatteriin, kiinnosti
minua. Toimin myös kah-
tena vuonna teatterileh-
den päätoimittajana. Vä-
hitellen näyttelyminen jäi
ja otin lisää teatteriryhmiä.
Apuohjaajanani toimi use-
ana vuonna Elli Pakkanen,
jonka kanssa olimme to-
della hyvä tiimi. Vuonna
2001 lopetimme molem-
mat ja lähdimme opiske-
lemaan.

Palasin Loimaalle 2004
enkä pystynyt olemaan
erossa teatterista, joten ko-
kosin vanhan ryhmäni ka-
saan ja teimme porukalle
näytelmän Sitoutumisen

pelkoja. Sen jälkeen olen
taas ollut teatterikärpäsen
puraista sekaisin.

Monen vuoden tauon
jälkeen uskaltauduin itse-
kin lavalle syksyllä 2006,
koska olin mukana Kati
Seppälän Masennus-näy-
telmässä. Näytteleminen
oli ihanaa pitkstä aikaa!

Teatteri harrastuksena
on yhtä aikaa ihanaa ja ka-
malaa. Ensi-illan lähesty-
essä harjoitustahti tihenee
ja ohjaajien sekä näytteli-
jien hermot kiristävät,
mutta esitysten ollessa ohi
tuntuu mahtavalta.

Joka syksy sitä vain as-
telee teatterille. Muuta-

man kerran olen miettinyt,
etten mene sinne koskaan
enää, mutta se tunne, jon-
ka valmis esitys antaa, on
niin hieno, ettei siitä pys-
tykään luopumaan.

Teatteriin hullaantunut Katja Kauti-Karakus

PS Pakko kai tunnustaa,
että opiskeluaikananikaan
en pystynyt täysin ole-
maan erossa teatterihom-
mista, vaan tein muuta-
man näytelmän opiskelu-
kavereiden kanssa ja sain
siitä jopa opintoviikkoja.

Mikael "MIKSU" Wilénin ajatuksia vuodelta 2002

Olen harrastanut näytte-
lemistä jo noin seitsemän
vuotta. Aluksi oltiin van-
halla asemapäällikön ta-
lolla, jossa siskonikin oli
aikoinaan opetellut jazz-
tanssia Nordmanin Sarin
johdolla. Se paikka oli hy-
vin pieni ja ahdas, mutta
tunnelmallinen. "Tässä te-
atterissa" olin näyttelemä-
sä neljä vuotta...MUIS-
TAAKSENI!

Seuraava paikka, johon
siirryimme, oli vanha kou-
lu Alastaron Mälläisissä.
Se oli jo poistettu koulu-
käytöstä. Siellä oli vähän
enemmän tilaa kuin van-
halla teatterilla. Tällä te-

atterilla oltiin noin kaksi
vuotta, jonka aikana olin
mukana ensimmäisessä ei-
satunäytelmässä.

Parhaillaan olen muka-
na Loimaan Teatterin ryh-
mässä, joka tekee tämän
näytäntökauden päänäytel-
mää, Topeliuksen Suojelu-
senkeliä. Saamme tehdä sitä
Nahkalinnassa, jossa meillä
on sellaiset oikeat teatteri-
tilat. Niistä tuli mielestä-
ni paremmat, mitä aluksi
saattoi edes ajatella.

Seitsemän vuoden aika-
na on tullut näyteltä mon-
enlaisissa rooleissa. Olen
esiintynyt prinssinä, lam-
paana, hovimestarina, ek-
syneenä poikana, peikkona,
tavallisen lapsena, eskimo-
tyttöä ja hovinarrina.

Poika on "harvinainen

ilmestys" teatterilla. Mie-
lilläni siellä näkisi mui-
takin poikia. Koska poi-
karooleihin ei saada mie-
hitystä, niitä täytyy muu-
tella taikka valita tyttö
esittäjäksi. On kerran teh-
ty niinkin päin, että minä
olen esiintynyt tytön roo-
lissa. Kyseessä oli näytelmä
Kymmenen pientä eskimo-
tyttöä.

Ei minulla mitään val-
littamista ole. Onhan se ki-
vaa olla ainoa poika kaikki-
en niiden teatterityttöjen
joukossa. Joskus ne kyllä
ihmettelevät poikamaisia
juttujani. Tällä hetkellä en
ole enää ainoa poika, koska
näytelmään tarvittiin toi-
nenkin poika, joka sattuu
olemaan naapurini ja kave-
rini.

Harrastan teatteria,
koska minusta on kivaa
olla näyttämöllä. Se on jän-
nä tunne, kun ihmiset kat-
sovat. Ja näytelmän lopuk-
si aplodit ovat myös ihan
huippujuttu. Kiehtovaa on
kierrellä katselemissa tava-
roita ja lavasteita teatterin
varastossa. Teatterin pu-
vustossa on valtavasti vaat-
teita. Sieltä sitten aina va-
likoidaan rooleihin sopivat
asut.

Harrastukseni myötä
olen oppinut tietysti esiin-
tymään paremmin ja luon-
tevammin. Olen oppinut
myös itsehillintää, sillä esi-
tyksen aikana puhuhuone-
essa pitää olla ihan hil-
jaa. Lisäksi esityksessä on
keskittytävä, jotta muistaa,
mitä pitää milloinkin teh-

dä ja sanoa.

Harrastuksen etu on se,
että pääsee esiintymään ja
ilmaisemaan itseään. Toi-
saalta se on aika vaativa
harrastus, koska esitykseen
ja harjoituksiin pitää tosis-
saan sitoutua. Ja jos on vä-
synyt, on hirveän vaikeaa
muistaa sanoja tai yrittää
näytellä elävästi.

Suosittelen teatteria ja
näyttelemistä sellaisille ih-
misille, jotka haluavat tuo-
da kykynsä ja itsensä esille.
Teatteri on myös hyvä paik-
ka hankkiutua eroon suu-
relle ihmisjoukko esiin-
tymisen pelosta sekä ujou-
desta, mikä tosin ei ole kos-
kaan minua vaivannut.

Lopuksi vielä täytyy sa-
noa, että pojatkin voisivat
rohkeasti tulla mukaan, sil-

lä kahdella pojalla ei var-
mastikaan ensi kaudella
pärjätä. Uusissa, hyvissä te-
atteritiloissa olisi mahdol-
lisuus tehdä kaikenlaisia ja
vaativiakin juttuja.

Mikael on siirtynyt kym-
menen teatterivuoden jäl-
keen salibandy ja tanssin
pariin.

Meri Lukan pohdintoja vuodelta 2003

Teatteriharrastus! Mitä se
on? Se on näyttelemistä,
se on vuorosanojen ulkoa
opettelemista, se on kaik-
kensa antamista, mutta
ennen kaikkea se on sitou-

tumista ryhmään. Harjoi-
tuksissa on käytävä sään-
nöllisesti, jotta esitys val-
mistuu.

Teatteriharrastukses-
sa kehittyi erityisesti its-
ensä ilmaisemisen taito ja
muisti. Vuorosanojen
opettelemisessa tarvitaan
kärsivällisyyttä ja sinnik-

kyyttä. Teatterin tekemi-
nen on luovaa työtä, joka
vaatii ajoittain kovaakin
ponnistelua. Se on haas-
teellista, ja voin sanoa, että
nautin todella näyttelemi-
sestä.

Teatteriharrastuksen hy-
viä puolia on myös se, että
saa uusia kavereita ja tut-

tuja.

Loimaan lukiossa tois-
ta vuotta opiskelevan Me-
rin harrastuksiin kuuluvat
tällä hetkellä pianon ja ur-
kujen soitto, laulu ja lii-
kunta.

Näyttelijän ja laulajan tai-
tojaan Meri sai hyödyn-
tää esiintyessään Pirkko
Jaakolan kirjoittamassa Sa-
vioopperassa kesällä 2005
ja 2006.

Sini Lindholmin teatteri kokemuk- sia vuodelta 1999

Teatterista on tullut vain
hauskempi harrastus vuosi-
en mittaan. Liityn teatteriin
neljä vuotta sitten v.1995
käydessäni katsomassa näy-
telmää Yöllinen vieras,
jossa kaverini näytteli.

Innostuin heti ja kyselin
kaveriltani, milloin ja miten
teatteriin pääsee mukaan.

Seuraavana vuonna olin
jo mukana näytelmässä Lu-
mikki ja seitsemän kää-

piötä.

Ryhmästä sain monia
kavereita ja opin olemaan
näytelmän aikana valppaa-
na, jos täytyisi korjata toi-
sen vuorosanoja. Ennen näy-
telmän alkua oli muistetta-
va laittaa kaikki tavarat pai-
koilleen.

Seuraavana vuonna oli-
si tullut näytelmä Suoje-
lusenkeli, mutta se ei sit-
ten toteutunutkaan, koska
muutama ryhmäläinen lo-
petti eikä tilalle saatu roo-
leihin sopivia näyttelijöi-
tä. Päätin silloin, että jos

johonkin ryhdyin, teen sen
kunnolla tai sitten en ollen-
kaan. Ja ilmoitin ajoissa, jos
en tee!

Kuudennella luokal-
la ollessani tuli esitettäväksi
Katja Kautin näytelmä
Kuka kiusaa ja ketä?

Estin siinä poikaa, mis-
sä oli haastetta. Katselin esi-
merkkiä veljestäni ja kave-
reistani. Silloin huomasin,
että keskittymistä tarvitaan
jokaikaisessa roolissa. Keski-
tyessäni kunnolla sujui poi-
kana oleminen hyvin.

Seuraavaksi esitin pik-

kusiskoa Katja Kautin kir-
joittamassa näytelmässä
Nuoruus ja Hulluus.

Näyttelin ikäistäni pal-
jon nuorempaa, mutta mi-
nuu auttoi se, että olin itse-

kin pikkusisko. Ohjelmis-
toon kuuluivat myös Lee-
na Salosen kirjoittama Jon-
nen jännä metsäretki sekä
Teatterin kummitus, jossa
olin ns. pienempien paikka-
rina. Kaikista näytelmistä
olen oppinut sen, että jokai-
nen rooli vaatii omanlaisen-
sa työn ja keskittymisen.

Sini Lindholm, kirjoitus
vuodelta 1999

Sini Lindholm on suorit-
tanut 2004-2005 teatteri-
ja tanssitaiteen linjan Ete-

lä-Pohjanmaan opistossa.
Tällä hetkellä hän opiske-
lee Humanistisessa ammat-
tikorkeakoulussa Turussa
kulttuurin tuottajaksi.

Loimaalla Sini vierailee
säännöllisesti, sillä hän ve-
tää tanssiryhmiä. Tanssinäy-
tös joulukuussa 2006 Loi-
maan lukion salissa oli hä-
nen organisoimansa.

Tänä syksynä Sini näh-
tiin pitkstä aikaa myös
Loimaan Teatterin näyttä-
mällä. Hän näytteli Anniin-
nan roolin Kati Seppälän
Masennus-näytelmässä.

Tanssijan taival

Loimaa 12.6.1990

Sari, miltä nyt tuntuu juuri tänään?

S: Tuntuu valoisalta. Olen juuri saanut tiedon, että pääsen Karjaalle tanssiopetukseen vuodeksi.

Kurssin nimi on tanssi- ja tanssilikunnan kurssi, joka painottuu jazz- ja moderniin tanssiin unohtamatta klassista tanssia. Myös kansantanssit ja salonki- ja karakteeritanssit kuuluvat ohjelmistoon. Teoriaosaan kuuluu mm. anatomiaa ja tanssin historiaa.

Mutta sinähän olet nyt käynyt lukion ensimmäisen luokan ja hyvällä menestyksellä. Kuinkas tämä sopii sinun kouluohjelmaasi ja mitä vanhempasi siitä pitävät, että lähdet kesken lukion?

S: Vanhempani eivät tietenkään hihkuneet riemusta, kun saivat tietää

suunnitelmistani, mutta eivät tyrmänneetkään. Itselleni tanssi on SE JOKIN, mitä haluaisin tehdä ammatikseni, siksi päätin kokeilla vuoden, jotta pääsen varmuuteen itseni suhteen. Tulen sitten ensi syksynä takaisin lukioon, mikäli asiat ovat sillä mallilla, että paluu on mielekästä.

Onko sinulla sisaruksia ja ovatko he kiinnostuneita luovasta ilmaisusta tai tanssista?

S: Pikkusisko ja -veli on. Pari vuotta nuorempi siskoni on kiinnostunut teatterista, kuten 10-vuotias pikkuvelikin, joka ilat pitkät näyttelee perheen iloksi.

Sinä olet nyt 17-vuotaa ja risat. Miten tulet toimeen vanhempiesi kanssa noin yleensä?

S: Meillä on oikein kiva henki kotona. Me puhutaan paljon perheen kesken. Isä on sellainen professoriluonne. Hän on kiinnostunut tietotekniikasta, jota hän paraikaa opiskelee Forssassa. Äiti on meneväisempi luonne, vähän niin kuin minäkin.

No, sitten tämän tanssi-illan syntyminen. Miten sait idean ja miten olet tullut teatterin piiriin?

S: Loimaan Teatteriin ikään kuin jouduin sattumalta, kun menin koulun ilmaisukerhoon syksyllä ja

sieltä Leena sitten toi minut tänne ja olen nyt esiintynyt erilaisissa tanssiesityksissä tämän vuoden aikana. Olemme esiintyneet muutamassa ravintolassa sekä kesäkeskiviikoissa.

Olen tanssinut tanssiryhmä Koomassa. Sitten se idea. Minua kiinnostaa improvisaatioon perustuva tanssi, jossa tunnetilojen ilmaiseminen tanssin keinoin on pääasia ei niinkään liikeradat. Täällä teatterin piirissä saan toteuttaa tämän illan näitä periaatteita noudattaen ja se on hieno asia minulle.

Mitkä ovat odotuksesi valmistautuessaasi *Elämän Suuruus* esitykseen?

S: Kilpailut, joihin olen osallistunut, eivät aina vastanneet odotuksiani. Toivon, että täällä yleisö ottaisi minut ja ”debyytti”-iltani vastaan lämmöllä ja ymmärtämyksellä.

Me kaikki harjoituksissa mukana olleet toivomme myös, että sali täytyisi. Sari on tehnyt valtavasti töitä miltei tunnin kestävässä tanssiesityksensä eteen.

Onnittelukirje Sarilta New York 12.12.2006

Kuva: Steven Schreiber (esityksestä *Half of his house*, NYC).

Hei, Loimaan Teatterin väki siellä Suomessa!

Minähän olin lukiolainen, kun ensi kerran tapasin teatterilaisia Leena Salosen johdolla. Lukiolla oli ilmoitus, että järjestetään ilmaisutunteja. Siinä vaiheessa olin jo erittäin kiinnostunut tanssista, esiintymisestä ja teatterista, joten päätin kokeilla.

Ensimmäisellä tunnilla lukioluokassa Leena Salonen harjoitutti läsnäoloa ja kuuntelua. Istuin tuolilla selin muihin ja Sari Äikää käveli äänettömästi minua kohti tuijottaen niskaani. Minun piti kääntyä häneen päin, kun tuntisin tuon mystisen värinän selkäpiissäni ja näkisin taka-

raivoni silmillä, että joku on minua lähestymässä.

Monenlaista värinää ja mystiikkaa se esiintymisen tuottaa, kun parrasvalot loistavat kasvoillesi ja tiedät monien silmäparien odottavan, kun aloitat ensimmäisen eleesi tai liikkeen. Tämä teatteritaika lumoo edelleen.

Lukiolta harjoitukset siirtyivät Loimaan Teatteriin, joka silloin oli Satakunnantiellä rakennuksessa, joka aikaisemmin oli ollut kirpputori. Kuunneltiin hyvää musiikkia, opeteltiin tanssiaskelkuvia, kuten rock'n'rollia ja valmistettiin improvisaationluonteisia esityksiä markkinoille, syntäreille

ja muihin juhliin. No, ainahan minä olin se tanssijatyttö, joka sai esittää tanssia.

Leena huomasi innostukseni ja ehdotti, että järjestäisin oman kokoillan esityksen teatterilla.

Teoksesta tuli *ELÄMÄN SUURUUS* musiikkinaan Silkkitie. Elämän suuruutta esitettiin välillä tippa linssissä; niin elehti teinityttö tunteenpurkauksien viedessä. Ensimmäisessä esityksessä säärystimet jäivät jalkaan ja huomasi ne vasta esiintyessäni. Jossain vaiheessa sain ne sitten vaihtaa hi-vutettua piiloon. Esiintymisasu oli muuten aivan valkoinen ja ihonmyötä-

nen.

Sitten teatteritila vaihtui suurempaan. Teatteri siirtyi asemamestarin taloon aivan Loimaan rautatievieren. Siellä oli pukuhuone peileineen, meikkejä reunustivat kirkkaat, ympyräiset lamput, ja niiden valossa tuntui, että silmät hohtivat vielä kirkkaammin, kun laittautui tulevaan esitykseen.

Oli isokokoinen vaatehuone, joka oli täynnä kenkiä, hattuja, puseroita ja muuta rekvisiittaa. Kaiken maailman asusteita tuli kokeiltua päälle useamman kerran. Ne olivat niin ihania. Oli suosikkikengät ja puvut. Muistan vieläkin ne korkokengät ja pitsihuivit.

Sitten oli tekniikka-huone, jossa oli manuaalinen valopöytä. Siitä oli kiva kokeilla, miten mistäkin nappulasta sai minäkkin valon päälle ja minä värisen. Esiintymislavalla näytti aina eriltä, kun uusi valo meni päälle. Se oli jännää. Kaikista jännittävintä oli sitten päästä asu päällä esiintymään valojen loisteessa.

Teatterilaiset pitivät yhtä ja välillä vietettiin aikaa yhdessä myöhäänkin. Ihastumiset ja romanssit olivat oma lukunsa.

Monesti juttu luisti Leenan kotona. Enimmäkseen taisi käydä niin,

Kuvat: Raimo ja Tomi Nordman Kesämaa esitys Alpo Jaakolan patsaspuistossa kesällä 2006

että Leena jutteli ja minä kuuntelin. Mutta kivaa-han se oli.

Vuodet vierähtivät ja muutin muihin maisemiin, mutta sen jälkeenkin olen pitänyt yhteyttä Loimaan Teatteriin. Ensimmäisen New Yorkissa viettämäni vuoden jälkeen eli kesällä 1994 opetin modernia tanssia vanhassa asemapäällikön talossa. Kurssin päätteeksi esiinnyin oppilaitteni kanssa. Viimeksi kävisin opettamassa tanssia uusimmassa teatteriti-

lassa Nahkalinnassa vuonna 2002. Pirkko ja Antti Jaakolan kanssa esiinnyin viime kesänä Alpo Jaakolan patsaspuistossa.

ARS NOVA,
VITA BREVE!

Ajattelen lämmöllä Loimaan Teatteria ja toivotan onnea 20-vuotiaalle!

Sari Nordman

Antti Tuuri & Arto Pietilä
Kuvat: Kustannus HD

Kirjailija Antti Tuurille TEATTERI ON TUTTUA

Kirjailija Antti Tuuri tunnetaan kirjallisuuden moniosaajana. Hän on julkaisut kymmeniä romaaneja, novellikokoelmia, näytelmiä, kuunnelmia, elokuvakäsikirjoituksia. Kuuluisimmat teokset ovat Pohjanmaa ja Talvisota.

Tuuri on voittanut urallaan Finlandia-palkinnon ja Pohjoismaiden neuvoston kirjallisuuspalkinnon. Samaan on yltänyt vain Kari Hotakainen.

Antti Tuurin romaani Suuri asejuna Pietarista perustuu tositahtumiin (1918). Kirja avaa uuden näkökulman kansalaissotaan. Punaiset saivat Leninin avulla kymmeniä juna-avaunullisia aseita. Tuuri väänsi aiheesta jännittävän teoksen.

Kirjailijan ajatuksia teatterista

Kirjailijalle, joka tekee työtään yksinäisyydessä, työskenteleminen teatteriväen kanssa on arkipäivästä poikkeava tapahtuma. Jo näytelmän kirjoittaminen poikkeaa suuresti kirjan kirjoittamisesta. Siinä on heti otettava huomioon ajan ja paikan rajoitukset, joita kirjan kirjoittamisessa ei tarvitse huomioida: näytelmä tapahtuu näyttämöllä ja se ei saa kestää kovin monta tuntia. Myös puhuttu teksti poikkeaa huomattavasti kirjoitetusta tekstistä, ja poikkeaa myös puhutusta puheesta. Näyttelijöiden repliikit eivät saa olla samanlaisia kuin romaanihenkilöiden repliikit ovat, koska silloin niihin tulee kirjallinen vivahde, joka puhuttuna tuntuu puisevalta tai sitten naiivilta, mutta suoria ihmisten suusta otettuja lauseita ei saa olla, koska puhutulta kieleltä puuttuu ekonomisuus, jota näytelmän puhe vaatii. Ajan ja paikan vaatimusta ei saa näytelmää kirjoittaessa ottaa rajoituksena, ettei näytelmä vajoa kuultokuvakertomukseksi. Kirjoittajan on luotettava koko ajan siihen,

että katsojien kanssa on tehty pitävä sopimus jo silloin, kun katsojat ovat teatteriin tulleet. Siinä on sovittu, että arkipäivästä ja reaali maailmasta on siirretty mielikuvituksen valtakuntaan. Tämän sopimuksen katsoja on tehnyt ja siihen on teatterintekijöiden luotettava. Suurin osa näytelmästä näytellään katsojan mielikuvituksessa, jota ohjaaja ja näyttelijät omilla keinoillaan ohjailevat. Alun perin kreikkalainen näytämötaide oli kuin opettaja, ja jotakin opetusta hyvään draamaan on aina sisällyttävä. Mutta koska näytelmän opetus ei saisi esittää saarnaamista vaan etsintänä, jossa katsojat voivat olla mukana. Saarnat tyhjentävät salit, mielenkiinto syntyy mielikuvituksessa.

Antti Tuurin näytelmiä

Antti Tuuri on kirjoittanut teattereille aina silloin tällöin, yhteensä ehkä toistakymmentä näytelmää.

Lavastuksella tehdään pienetkin näyttämöt esittämään vaikka Kiinan keisarikuntaa, koska kaikki

tapahtuu kuitenkin katsojan mielikuvituksessa. Viimeaikaisista näytelmistäni voin kertoa, että tänä vuonna Vaasan kaupunginteatterissa oli kantaesityksenä näytelmäni "Käärmeenpään polkija", joka perustui romaaniini Wallenberg. Se kertoi Jaakko Wallenbergistä, lasimestarista ja uskon taistelijasta, joka nostatti voimakkaan herätysliikkeen 1700-luvun Pohjanmaalla ja joutui siitä syystä kirkon kanssa vastakkain ja tuomittiin kuolemaan. Näyttämöllisesti mielenkiintoinen piirre liikkeessä oli itse käärmeenpään polkeminen: koko seurakunta marssi laulaen suurissa pohjalaistuvissa ja veisasi ja polkaisi aina samassa tahdissa käärmeenpäästä kuvaannollisesti lyttyyn. Siitä tuli komean näköistä Petteri Sallisen ohjauksessa, niin kuin koko näytelmästä. Syksyllä oli ensi-illassa Seinäjoella näytelmäni Sotatuomari, jonka ohjasi Tero Heinämäki. Hänen onnistui oikein hyvin. Näytelmä perustuu Paavo Alkion sotapäiväkirjoihin, joista on toimitettu kirja Sotatuomarin päiväkirjat.

Tuurin uusin romaani, Asejuna julkaistiin Loimaalla

Tammikuun lopulla 1918 Suomi on ajautumassa kansalaissotaan. Punakaarteille hankittiin aseita Venäjältä, jossa bolshevikit olivat ottaneet vallan. Eino Rahja oli Leninin luottomies ja ystävä. Hän sai luvan lastata Pietarissa junallisen aseita ja tuoda ne Suomeen.

Helsingin Työväentalolla oli punainen lyhty nostettu torniin vallankumouksen alkamisen merkinä. Eino ja Jukka Rahja lähtivät pietarilaisten punakaartilaisten kanssa jännittävälle matkalle ja toivat junan ja aseet läpi vallankumouksessa kuohuvan maan Tampereelle saakka. Antti Tuurin romaani tapahtuu tammi-helmikuun vaihteessa 1918.

Suuri asejuna Pietarista on kertomus Rahjan veljeksistä, jotka uskoivat aatteeseensa ja vallankumoukseen. Se on myös kertomus punakaartin mahdollisista tehtävistä sotilaskoulutuksen saaneita valkoisen armeijan joukkoja vastaan, Antti Tuuri sanoo.

Suuren asejunan vaiheet ovat vähän tunnettuja. Tuurin niistä kirjoittama, tositahtumiin perustuva romaani on mukaansatempaava seikkailukertomus.

Asejunaan lastattiin Suomen asemalla Pietarissa 15 000 kivääriä, kaksi miljoonaa patruunaa, 30 kuularuiskua (konekivääriä) ja niiden patruunat, 10 kolmen tuuman kentätykkiä, kuusi junanvaunullista tykkien ammuksia ja kaksi panssariautoa. Noin 150 punakaartilaisista lastasi vaunuja Pietari Paavalin linnoituksesta kolme vuorokautta.

Antti Tuuri sanoo, että asejunan tapahtumista ei ole tarkkoja mukana olleiden kertomuksia, mutta esim. junan kulkureitti ja aikataulu ovat tiedossa.

Ajattelen niin, että dokumentoidut asiat on oltava oikein, muut saa keksiä. Olen penkonut alan kirjallisuutta ja saanut myös paljon kirjallisuutta ja arkistomateriaalia kustantajalta.

Kuinka tärkeänä pidät, että aihe tuli esille?

En osaa ajatella kirjoittamista noin. Kirjoitan asioista, jotka kiinnostavat minua itseäni. Tämä kiinnostus.

Punaisten suunnitel-

malle oli saatu siis lupa itse Leniniltä. Hän kannusti Suomen työläisiä vallankumoukseen. Toisaalta vähän aikaisemmin Lenin myönsi maalle itsenäisyyden. Kaksinaamaista.

Leninin osuus Suomen itsenäisyyteen on ollut tiedossa, samoin se, että Rahjan veljekset tunsivat Leninin hyvin. Mielenkiintoista on ollut lukea, kuinka Rahjan veljesten maine, erityisesti Eino Rahjan maine, on mustattu Suomen historiassa sekä vemmiston että oikeiston puolella. Sellainen herättää kirjailijassa aina sympatioita henkilöä kohtaan.

Kirjasi kustantaja ei ole tällä kertaa Otava vaan loimaalainen Kustannus HD.

Aihe ja idea kirjaan tuli Kustannus HD:n Arto Pietilältä. Minusta aihe oli mielenkiintoinen ja kirjoittamisen arvoinen, Antti Tuuri sanoo.

Syksyn kuluessa on tehty jo elokuvasopimus (Matila Röhr Productions Oy). Kirja on saanut Sampo-palkinnon ja siitä on otettu 2.painos.

Myös Antti Tuuri onnittelee lämpimästi 20-vuotias-ta Loimaan Teatteria.

Teatterilehtien havinaa

(LOIMAAN TEATTERI -lehti 1993)

Se oli myöhäissyksy 1986, kun kotikeskustelun aiheeksi aina silloin tällöin nousi kysymys:

Mitä tekevät nuo Lui-
keron kautta teatteriker-
hoon tulleet nuoret, kun
kaupungin kerhon anta-
mat resurssit eivät enää
riitä?

Usein pohdin, että
kunpa voittaisiin miljoon-
nan tai pari, niin raken-
taisimme teatterin ja tarjo-
aisimme luokerolaisille mah-
dollisuuden jatkaa oikean
näköisen teatterin teke-
mistä. Mutta en voittanut.
Niinpä aina vain kaikki
oli, jos ... niin...

Sitten kerran aviosiip-
pani, joka on ollut aina-
kin poliisiyhdistyksen jä-
sen, ehdotti: Perusta yh-

distys ja yhdistykselle
sitten teatteri. No minä,
joka en ole yhdistysihmi-
siä, vähän vastustelin, että
siitä tulee taas vain lisää
työtä ja muistettavaa (niin
kuin tulikin). Mieheni sai
kuitenkin minut vakuut-
tuneeksi siitä, että muu-
ta mahdollisuutta asi-
an eteenpäin viemiseksi
ei ole ja niin minä sitten
ylipuhuin Maarit Lepis-
tön kolmanneksi mukaan
ja niin ruvettiin puuhas-
tamaan Loimaan Seudun
Teatteriyhdistystä.

Loimaan Seudun Te-
atteriyhdistys ry perus-
tettiin 7.1.1987 ravinto-
la Loimihovin suojissa tu-
lipalopakkasella. Siitä se
sitten alkoi myös oman
teatterin pyörittäminen.

Alussa yleisöäänestyksellä
teatterin nimeksi anneti-
in Riamu-teatteri. Mut-
ta hyvin pian huomattiin,
ettei meidän ohjelmis-
tomme tue nimeä tai päin
vastoin, ja niinpä haettiin
nimenmuutosta Loimaan
Teateriksi, jolla nimel-
lä on jo näytelty ainakin
kahdeksan vuotta.

Ja, kuten odotettua
olikin, meidän rivimme
muodostuivat yhä enem-
män lahjakkaista lapsista
ja nuorista. Alussa meil-
lä oli aikuisia enemmän
suhteessa. Ja koska meillä
edelleen on aikuisia vain
kourallinen toiminnas-
sa mukana, mutta lapsien
määrä on moninkertaistu-
nut - olemme entistäkin
enemmän lapsi- ja nuori-
soteatteri.

Loimaan Teatteri on

siis 10-vuotias. Alkutaival
oleiltiin kaupungin hal-
litsemassa Heimolinnas-
sa huhtolaislapsien mal-
liin, tosin vuokralla. Aina
lähettiin, kun paremmat
ihmiset tilaa tarvitsivat.
Sitten muutettiin entisen
huonekaluhallin tiloihin
ja oltiin onnellisia, kun
saatiin harjoitella vaika
joka ilta. Niinpä ryh-
mät lisääntyivät ja mm.
alle kouluikäisten ryhmä
aloitti tuolloin toimin-
tansa. Ei meillä ollut läm-
mintä vettä ja yleisestikin
kaikki vesi piti tuoda ves-
sasta ja sinne myös viedä.
Aina paleltiin, ja vuokra
oli korkea.

Seitsemän vuotta sit-
ten muutimme itse re-
monttoimaamme VR:ltä
vuokraamaamme entise-
en asemapäällikön ta-

loon. Meillä oli nyt keit-
tiö, lämmin vesi, lämmin
wc, suihku, yleislämpö,
pukuhuone. Meillä oli te-
atterivalot ja äänentoisto-
laitteet. Me saimme uu-
det tuolit, jotka voi pino-
ta. Siis me olimme onnel-
lisia, ja taas joukkoomme
tuli uusia ihania ihmisiä.
Me olimme tehneet oi-
kean näköisen teatterin ja
meidän kanssamme siinä
talossa oli teatterin henki.
"Me teimme sen TEAT-
TERIN!"

Täällä me olemme
edelleen, emmekä haluai-
si menettää tätä maagista
illuusiota, jota tämä talo
henkii, mutta enää emme
mahdu tänne. Ryhmät
ovat käyneet liian suurik-
si tiloihin verrattuna. Jos
pienennämme ryhmiä, ei
aika riitä illoissa, nyt jo

harjoittelemme joka iki-
nen ilta, usein jopa kolme
eri ryhmää illassa.

Olemme esittäneet
näiden kymmenen vuode-
n aikana yli 50 näytel-
mää, joita jokaista on näy-
telty vähintään neljä kertaa
ja parhaimmillaan 28
kertaa. Koko ajan harras-
tajanäyttelijöitä on ollut
runsasta, tällä hetkellä jo
lähemmäs sata. Vakiokat-
soja on noin 120, mikä
tarkoittaa sitä, että jo-
kaista näytelmää on katso-
nut ainakin sen suuruinen
joukko ihmisiä. Parhaat
katsojaluvut ovat saavut-
taneet Pirkko Jaakkolan
Eksyssuon lapset ja Lu-
mikki ja 7 kääpiötä, jotka
saavuttivat yli 1000 kat-
sojan rajapyykin.

Leena Salonen

Viisi naista kappelissa

(LOIMAAN TEATTERI -lehti 1996)

Tuntoja näytelmän jäl-
keen

Sain olla viime talve-
na mukana ensi kertaa ko-
koillan näytelmässä "Vi-
isi naista kappelissa", joka
oli Loimaan Teatterin 10-
vuotis- juhluvuoden muis-
tonäytelmä, sillä se oli
teatterin historian ensimmäi-
nen harjoittelun alle
otettu näytelmä kymme-
nen vuotta sitten.

Ensimmäinen ajatuks-
eni oli, että kokeillaan,
kun kerran tilaisuus an-

nettiin. Sitten alkoi "jä-
nistää", mutta uutta us-
kallusta sain, kun ajatte-
lin, että jos Salosen Lee-
na on osaa tarjonnut, niin
kaiketi hän uskoo minun
siihen pystyvän.

Lukuharjoitukset tun-
tuivat mukavilta, mutta
entäs sitten, kun piti ru-
veta liikkumaan ja pu-
humaan. Ulkoa oppimi-
nen kävi helposti. Runo-
jen ulkoa opetteleminen
oli siinä varmaan hyväksi
avuksi, mutta vuorosano-

jen nopea muistaminen ja
luonteva esittäminen vei-
vät aikaa.

Marraskuulta maaliskuu-
lle se touhu kesti. En
olisi ikinä arvannut, mi-
ten paljon harjoitusta tar-
vitaan, ennen kuin estradi-
ille päästään.

Se oli kova talvi. Pak-
kasta ja lunta piisasi, ja
näyttelijäparka huonon
ajotaitonsa kanssa oli lii-
kenteessä tuon kovimman
talven ajan joka viikon-

loppu lauantaina ja sun-
nuntaina ja pari kertaa
viikollakin. Pyörät veti-
vät lumihankeen milloin
omalla pihalla, milloin
taas tien varrella. Kyt-
kinpalo jätti kerran tielle,
mutta ystävien avulla sel-
visin.

Lumiaurakin oli aina
harjoitusten aikana aja-
nut kotitienpään tukkoon.
Sitä lapioidessa ja vielä
kotilojen vaikeudet mie-
lessä ajattelin, että olenko-
han ihan "pölhähtynyt",

kun tällaista hommaa yrit-
tän viedä loppuun. Mutta
niin hauskaa ja haastavaa
se vain oli, ettei pahim-
matkaan vaikeudet olleet
esteenä.

Sitten alkoivat esityk-
set. Mikä hermokimppu
olinkaan. Sydän löi niin,
että pelkäsin sen tulevan
ulos puserosta, kun kulis-
sien takana yksin penkillä
nurkassa pimeässä yritin
keskittyä ja höpistä vuoro-
sanojani.

Näyttelijätoverit oli-
vat ihania ja yhteishenki
oli hyvä.

Esityksiä oli kymme-
nen tiuhaan tahtiin. Vi-
meisillä kerroilla alkoi jo

olla veto loppu. Kotona
ajattelin, ettei enää mil-
lään viitsisi, mutta heti,
kun pääsi teatterille, oli
väsymys tipottiesään ja
innostus asiaan tallella.

En voi muuta sanoa
kuin, että se oli tosi mu-
kavaa. Salaa toivon, että
saisin yrittää vielä joskus
uudelleen.

Teatterikärpäsen pure-
maksi joutunut

Annikki Sairanen
1996

Matka jatkuu

(LOIMAAN TEATTERI -lehti 1991)

Niin, matkani jatkuu.
Voionmaan Opiston kah-
deksan kuukauden näyt-
telijäntöyden kurssi on jää-
nyt taa, on suunniteltava
eteenpäin. Eväsreppuni on
raskas, monenlaista sain
Voitsilta matkalle mu-
kaani. Lähtiessäni kurssil-
ta asiat myllersivät sekavi-
na mielessäni ja sulloin ne
sikin sokin reppuuni saa-
dakseni ajatuksilleni het-
ken levon. Kesän kuluessa
olen vähitellen järjestellyt
reppuani, siivonnut sen
syksyä varten. Osa eväistä-
ni oli kesähelteessä päässyt
pilaantumaan ja jouti pois-
heitetäväksi, loput aset-
telin huolellisesti pohjat-

tomaan reppuuni. Nyt se
on siisti ja voin ylpeänä
tarkastella sen sisältöä.

Aamulenkkit, jalka- ja
hankkipallo sekä sähköpelit,
venyttelyt ja muokkaukset,
tanssitunnit, akrobatian-
tunnit trampoliineineen
ja vottimattomineen... fyy-
sinen muistini toimii
tarvittaessa. Murtuma
jalkapöydässä päätyi ros-
kakoriin käyttökelvotto-
mana.

Puhe- ja laulutunnit
opetuksineen; erityisen
tarkasti järjestelin alaa-
net paikoilleen - niille
olisi käyttöä. Ja kuusisa-
taahydeksänkymmentä
näyttelijäntöyden tuntia,

joiden sato lohkaisi suur-
en tilan repustani.

Pantomiimit, tappe-
lujipot, improvisaatiot,
näyttämöharjoitukset,
roolin rakentaminen, län-
näolo lavalla, tyylikome-
dia...Niissä riitti selvitte-
lemistä. Lisäksi repussa-
ni on tietoa teatterihisto-
riasta, taidesosiologiasta,
kontakti-improvisaatiosta
ja hahmoterapiasta, sekä
siitä, minkälaista on asua
kahdenkymmenen op-
pilaan asuntolassa ja min-
käläistä on elämä luovien
ihmisten yhteisössä.

Sain Voitsilta paljon,
vaikkei vuotemme täys-
in kitkattomasti sujunut.

On toki ymmärrettävää,
että kahdeksan kuukau-
den mittaista kurssia, jon-
ka perusluonne on luova,
jatkuvasti sykkivä, on vai-
kea suunnitella etukäteen
täysin toimivaksi. Sitä-
paitsi on muistettava, että
myös vastoinikäymiset ja
niiden voittaminen, ongel-
mista selviytyminen, karsa-
tavat luonnetta. Kai-
kenkaikkiaan vuosi oli an-
toisa, lukiotyöskentelyn
jälkeen vapauttava ja pi-
ristävä kokemus.

Sain paljon evästä elä-
mälleni, jatkuvalla mat-
kalleni. Näine eväine-
ni aion seuraavaksi suun-
nata kohti Turkua. Minut
näet hyväksyttiin Turun
Kuvataideoppilaitoksessa
ensimmäistä kertaa al-
kavalle teatteri-ilmaisun
ohjaaja -linjalle. Linjal-

le valittiin 12 opiskelijaa.
Hakijoita oli 162. Kaik-
ki valitut ovat ylioppilai-
ta, joten koulutus kestää
kolme ja puoli vuotta. Sit-
ten valmistumme ja pää-
semme työtehtäviin, joi-
ta ovat esim. opetus- ja
ohjaustehtävät kansa-
lais- ja työväenopistoissa,
kansanopistoissa, harras-
tateattereissa, kenties
myös peruskouluissa ja
lukioissa.

Niin, minä valmis-
tun. Minä saan amma-
tin. Minusta tulee teatte-
ri-ilmaisun ohjaaja; taide-
kasvattaja, pedagogi, te-
atterialan ammattilainen.
Tosin sitä ennen minun
toki on opiskeltava ah-
kerasti, pyrittävä omak-
sumaan tietojia ja keinoja,
muokattava itsestäni ky-
kenevä ohjaaja.

Eväsreppuni joutuu
koville, onneksi se on vah-
vaa tekoa.

Sari Äikää, 1991

Loimaan Teatterin pe-
rustajajäsen, teatteri-il-
maisun ohjaaja (AMK),
suorittanut opettajan pe-
dagogiset opinnot, Varsi-
nais-Suomen taideoimi-
kunnan varapj. 2004-06.

Teatterilehtien havinaa

Lasten ja nuorten teatteria kymmenen vuotta (LOIMAAN TEATTERI -lehti 1993)

Leena Salonen muutti perheensä kanssa Keski-Suomesta Loimaalle yli yksitoista vuotta sitten. Hän vaihtoi järvi- ja maaseuran näihin viljapeltoihin ja savimaahan.

Loimaalle tultuaan hän alkoi tiedustella lasten teatteri- tai näytelmäkerhoista, joita silloin ei juuri sattunut olemaan alasteella käynnissä. Leena olisi halunnut lastensa kokeilevan näyttelemistä harrastuksena. Kun seuraavana syksynä ei kerhoa aloitettu koulun puitteissa, päätti Leena anoa koululta tiloja aloitukseen luovanilmainaisun kerhon.

Hänen anomukseensa ei vastattu, mutta hän sai kuulla, että Mannerheimin lastensuojeluliiton kautta hän saisi harjoitusvuoron koululta. Siitä sitten alkoi Luikero, josta monen muutoksen kautta syntyi Loimaan Teatteri kuusi ja puoli vuotta sitten. Teatterin myötä tulivat aikuisetkin mukaan teatterin tekemiseen.

Leena mistä juontaa kiinnostuksesi teatteriin?

Eriytyisen kiinnostunut en ollut teatterista nuorempana. Koulun näytelmässä tietenkin olin mukana. Yleensä aina enkelinä, koska olin kovin vaalea ja hento niihin aikoihin. Olin enemminkin kiinnostunut elokuvasta ja yhteen Suomi-filmiin minua kaupattiinkin, mutta minulle kerrottiin, että olin vähän nuori silloin. Siihen se filmihullutuskin loppui, mutta yhtä Komi-saario Palmu filmiä olen saanut olla avustamassa ja tulin siihen tulokseen, et-

tei ole helppoa filminkään tekeminen.

Koska tai mistä sait idean aloittaa Luikeron?

Olin itse Jyväskylän työväenopiston harrastaja-teatteriryhmässä, jossa teimme paljon harjoituksia. Siellä jo harkitsin ryhmän perustamista Kinkomaan lapsille, mutta sitten päätimme muuttaa tänne Salosen kotojuurille. Asia unohtui hetkeksi, koska olin varma, että täällä kaupungissa olisi tarjontaa. Sitten, tutustuttuani tilanteeseen, sain vain pääni aloittaa Luikeron.

Kuvittelin, että teatteriharjoitukset saataisivat kiinnostaa lapsia. Luikerohan oli teatterileikkejä sananmukaisesti ja kun lapset kasvoivat, he halusivat tehdä myös näytelmiä. Jotta voitiin ruveta tehtailemaan näytelmiä, piti saada joku ryhmä tukemaan. Niin sitten syntyi Loimaan Seudun Teatteriyhdistys r.y.

Eikö Teatteriyhdistyksen pitänyt olla jonkinlainen yhdistävä lenkki kesäteattereiden ja silloisen nuorisoteatterin välillä?

Piti ja piti, jokin vain ei täsmännyt. Minä en osannut myydä ideoita, josta piti hyötymän kaikkien. Mutta jotenkuten olemme rämpineet Loimaan Teatterin kanssa hengissä nämä kuusi ja puoli vuotta ja onhan sitten kaupungillakin teatteri, ettei vain kunnalla monta. Meillä vain nuo kiinteät kustannukset nousivat melkoisiksi, kun tarvitsemme tuon talon, koska ryhmiä on nun monta.

Paljonko teatteria harrastavia henkilöitä on Loimaan Teatterissa?

Viime näytantokaudella meillä oli mukana 43 nuoris- ja lapsinäyttelijää, 18 aikuista, valomestari, musiikinopettaja sekä muita avustajia muutamia. Muutamat tietenkin ovat useassa eri produktiossa mukana samaankin aikaan. Teatteritalossa on siis harjoituksia useammatkin samana iltana. Melko harvinainen oli viime kaudella sellainen ilta, kun teatterilla ei ollut kukaan. Ensi-iltojaahan oli yhdeksän ja muut esitykset ja tanssit pääliskauppa.

Entä tuleva kausi?

Tulevana näytantokautena emme pyri teatterin hallituksen mukaan yhtä moneen ensi-iltaan kuin viime kautena. Itse henkilökohtaisesti toivon vain, että kaikki halukkaat pääsevät mukaan. Jotenkin

niitä sitten pitää sorteerata.

Onko Sinulla haaveita?

On, että saisimme ohjaajia lisää, että löytäisimme kultasuonen tai muuten rikastuisimme, jotta voisimme parantaa harrastajien mahdollisuuksia tehdä teatteria, että kerran pystyisimme ohjaamaan jonkun unohuttamattoman esityksen. Kaikkein tärkeintä olisi kuitenkin, että saisin olla henkisesti terve ja ruumiillisesti edes tässä kunnossa.

Onko teatteriharrastuksessa mukana tarpeeksi avustavia henkilöitä?

No, jos tarkoitat puvustus-, lavastus-, maskeeraus-, kampaus-, jne. henkilöitä, ei liikaa ole tarjontaa, lisää mahtuu mukaan.

Olet ollut mukana tämän lehden tekemisessä,

miten on suhtauduttu mainosmyyntiin näin lapsen aikana?

Itse olen myynyt vain hyvin tutuille ihmisille, joten he nyt eivät ehkä ilkiä kieltäytyä pelkkää hyvyttään. Toisilta hankkijoilta olen saanut sellaisen käsitöksen, että ne, jotka ovat kulttuuristävällisiä, antavat ilman pitkiä hampaista oman panoksensa loimaalaisen harrastuksen tukemiseen. Tietenkin lama tuntuu, sillä osa tukijoistamme on jo joutunut iopettamaan toimintansa. Meillehän tämä lehden tekeminen on ollut ainoa keino säilyä hengissä ja saada sähkölaskut maksettua vielä kevättalvella, kun kulttuuriavustukset on käytetty. Teatteritalosta vastaavana kiitän kaikkia ilmoittajia tuestanne.

Kymmenen vuotta loimaalaista teatteriharrastusta tulee täyteen, mitä haluaisit sanoa lopuksi?

Olen seurannut monen lapsen kehittymistä nuoreksija aikuisiksi. Toivon, että mahdollisimman moni heistä kokee teatterin positiivisena vielä vanhanakin ja viihtyy ainakin katsojana.

Toivotan meidän ensimmäiselle teatterikouluun päässeelle Jaakolan Antille antoisaa kouluvuotta sekä Sarille opettaja-ohjaajakoulun loppusuoralle tsemppiä. Ja kaikille ennen ja nyt mukana oleville teatterilaisille kiitos menneistä! Toivottavasti tavataan taas.

A-Korjaamo Oy

Jouko Tirri
p. 764 1909

Kiinteistöhoito Oy

H. Männistö
0500-822 845, Alastaro

MONITOIMITAKSI

Hannes Huhtala

Puh. 0400 - 223 964

- Paarikuljetukset ym.

ALASTARON RAKENNUSTARVIKE

Puh. 764 1955
Fax. 764 1966

TB-HUOLTO J. LEHTILÄ

Puh. 764 1163

Loimaan

TILIPISTE KY

Myrskylinnankatu 2 C A1
32200 LOIMAA
puh. (02) 762 2123
fax. (02) 762 2255

Pitkärannan Kauppa Oy

Kaikki rakennusalan tarvikkeet
ja palvelut Alastarolta.

Loimijoen tie 87, 32440 Alastaro
Puh. 764 1384, fax 764 1385

Palvimestarit

Lihajalosteiden ja saunapalvin
erikoismyymälä.

Loimijoen tie 88, Alastaro
Puh. 76 41 858

Kahvila-Ravintola

Karoliina

Lounas, pikkulämpimiä, A-oikeudet

Yläkotola Pirjo
Virtaanraitti 6
32560 Virttaa
Puh. (02) 766 9176

Avoimena: kesäisin 9-21, arkisin 9-24, talvisin ma-to 9-18, tilauksesta myöhemmin

Alastaron TAKSI

Jouni Soikkeli

Puh. 0400 - 963 294

- Taksipalvelut
- Pyrätuulikuljetukset
- Paarikuljetukset

Loimaan
Keskusapteekki

**Energialla
eteenpäin**

SALLILA ENERGIA OY

Loimijoen tie 65, Alastaro, puh. (02) 76 431
www.sallilaenergia.fi

Miten sinä haluat säästää?

Tehdään yhdessä sinun tavoitteisiisi sopiva säästämisen
suunnitelma. Soita ja varaa
aika konttoristamme.

Teemme sen mahdolliseksi

Alastaro, Loimaa, Karinainen
0200 3000
nordea.fi

Nordea

Täyden palvelun tilitoimisto
vuosien kokemuksella!

Kyrön Tili ja Kiinteistö Oy

Asemapolku 6, 21800 Kyrö

Puh. (02)4862 580

Turuntie 3, 32500 Oripää

Puh.(02) 76 61565

www.kyrontili.fi

**RYHMÄMATKAT JA
TILAUSAJOBUSSIT**
16 – 50 -paikkaiset

**Matka
VIITALA** Pyydä tarjous!

Alastaro 02-7669 294, 050-3040 772
www.matkaviitala.fi

**Parturi-kampaamo
Rea**
Puh. 764 1220, Alastaro

**Loimaan Teatterille hurjasti onnea!
Onnittelee 5-vuotias Kustannus HD.**

Draamaa ja elämää - kirjakaupoista!

Tutustu kotisivuihimme ja tee löytöjä:
www.kustannushd.fi • Arto Pietilä

**Loimaan II
Hirvikosken apteekki**

Puh. 02-762 7129, Fax 02-762 7813

*Apteekki
palvelee* Ma- pe 9-17
La 9-14

Virttis

- Paperi- ja lahjatavarat
- Asusteet
- Makeiset
- Kukat
- Lääkekaappi

Virttaanraitti 40 Puh. (02) 766 9105, 040-507 8147

K EXTRA
VELIPEKKA
puh. (02) 766 1159
32500 ORIPÄÄ

K-EXTRA VELIPEKKA onnittelee juhliavaa teatteriväkeä. Toivotamme juhlijoille sekä asiakkaillemme Hyvää Uutta Vuotta! Nähdään teatterissa sekä Velipekassa?

Ma-Pe 8.30-21
La 8.30-18
sunnuntaisin 12-17

TAKSI

Raimo Huhtala

- Taksipalvelut
- Paari- ja pyörätuolikuljetukset

Puh. 0400 - 22 35 35 tai 0400 - 530 300

**LOIMAAN
LÄÄKINTÄVOIMISTELU KY**

Käsityöläiskatu 9
32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2287

**JÄTEHUOLTO
MÄKIÖ OY**
Puh. 766 1187

**KELLOLIIKE
J. MÄKELÄ OY**
TURUNTIE 12, LOIMAA. PUH. 02-7622 569

**PH-kuljetus
ja purku ky**
050-5215327 • 050-3861513

*Alastaron talouskaupan
museokahvio*

*Avoimna: Ti ja Ke 10 - 15
Ja sopimuksen mukaan*

P. 76 - 41113

*Onnittelut vireälle
teatterille!*
**Kuva-Paavo Ant Frame
KEHYSTÄMÖ**

**Puutu
Assä**
LASIALAN ERIKOISLIIKE
Turuntie 18, 32200 Loimaa
Puh. 7622 004, iltaisin 7621 306

Parturi - Kampaamo
HIUSKEIDAS

Arja Laakso
Marjo Sarajärvi

ALASTARO
p. 76 41 410

LOIMAAN PESULA OY

LOIMAAN PESULA OY

Oppipojankatu 5, 32200 Loimaa Kysy kuljetus-
Ma-pe 6.30-16.30 • P. (02) 762 1144 palvelua!

www.loimaanpesula.fi

**RAUTAKAUPPA,
LINDSTRÖM**
Turuntie 6, 32500 ORIPÄÄ
Puh. (02) 766 1243 fax 766 1743

No tottakai, kuis'sissii Rintalan Tuula ne kunnon pirot
pittää. Paas soittain, niin praakaillaan p. 02 - 766 1249

RAVINTOLA ORIPÄÄ

Kangas
Zeilko
Myrskylinnankatu 2 B
32200 Loimaa
puh. 02-762 1775
Avoimna
ma-pe 9-17 la 9-13

**M. KAROSEN
SAHA JA HÖYLÄÄMÖ**
Hirsi- ja vapaa-ajan rakennukset

LOIMAANTIE 88 ALASTARO
puh. 76 41 758, 0500 606 130 fax. 76 41 779
e-mail: mkaronen@nettilinja.fi
www.nettilinja.fi/~mkaronen

Palveleva käsityöliike
K.H.Mäkinen ky

Heimolinnankatu 12
puh. 02-7622028

Kanniston Kotieläintila

Mielenkiintoinen vierailu-,
lomailu- ja leirikoulupaikka
Alastarolla

Puh. (02) - 76 411 62

www.alastaro.fi/kannisto

Rooleissa: Kaija Joensuu • Pirkko Alhonen • Jarmo Suokas • Markku Ahokas
Markku Sihvonen • Kirsi Toivanen • Janne Kaunisto • Santtu Miinalainen • Arto Kulmala

Hulvaton komedia aikuisille!

KUIN TUHKA TUULEEN

Teksti

Rauli Jokelin
Panu Raipia

Ohjaus

Sari Äikää-Torkkeli

ENSI-ILTA LOIMAAN TEATTERISSA PE 12.1. KLO 19

Esitykset: la 13.1. Tilausnäytös
su 14.1. klo 17
ti 16.1. klo 19
to 18.1. klo 19
la 20.1. Tilausnäytös

LIPUT:

8,-

Eläkeläiset

ja opiskelijat

6,-

TIEDUSTELUT JA VARAUKSET
GSM 0500 726 573

LOIMAAN TEATTERI
Vesikoski-talo
(ent. Nahkalinna)
Juvantie 11